

NOVA ГАЗЕТА

16(324) Квітень 23, 2015, Нью-Йорк

№16 (324), April 23, 2015, New York

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

МЕСНИКИ ЧИ ФСБ: ХТО ВІДСТРІЛЮЄ НЕГІДНИКІВ?

СТОР. 5

АМЕРИКА В ОСОБАХ

ЧОТИРИРАЗОВИЙ: ДО 70-ЛІТТЯ ВІД ДНЯ СМЕРТІ РУЗВЕЛЬТА

СТОР. 9

З ПЕРШИХ УСТ

МАМА Й АДВОКАТ НАДІЇ САВЧЕНКО: РОЗМОВА З ГРОМАДОЮ

СТОР. 6-7

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

ЯПОНСЬКІ «НАРЕЧЕНІ» НА БЕРЕГАХ ПОТОМАКУ

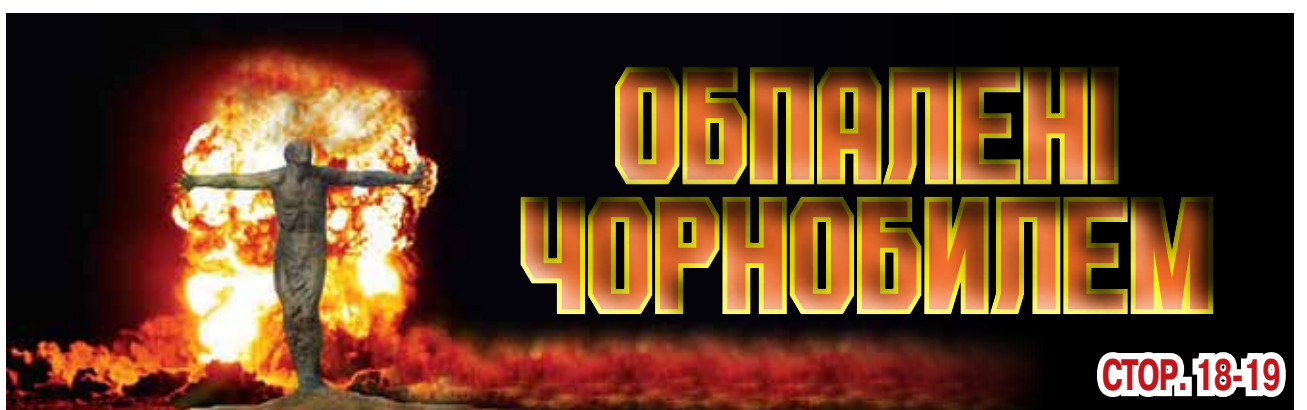
СТОР. 20-21

ЗЕМЛЯ – НАШ ДІМ

СТОР. 23

ОБПАЛЕНІ ЧОРНОБИЛЕМ

СТОР. 18-19

СЕНЬЙОРИ УНСоюзу та ДРУЗІ!

Зима минула, незабаром буде літо
ЗАМОВЛЯЙТЕ КІМНАТИ ВЧАСНО
З'ЇЗД СЕНЬЙОРІВ

від неділі, 14-го, до п'ятниці, 19-го червня 2015 р.
на СОЮЗІВЦІ - Центрі Спадщини!

Реєстрація в неділю від 4-ої по пол.

Побут включає 5 нічлігів, харчування від понеділка,
з сніданком, до п'ятниці, з полуденком, бенкет,
доповіді, розвагові програми та податки і чайові.

Члени УНС - Одна особа	\$590	двоє осіб	\$510 від особи
Не-члени УНС - Одна особа	\$645	двоє осіб	\$530 від особи
Члени УНС - Один вечір за особу	\$165	двоє осіб	\$135 від особи
Не-члени УНС - Один вечір за особу	\$170	двоє осіб	\$145 від особи

Лише Бенкет: четвер, 18-го червня 2015 р. \$55 від особи,

Не забувайте вишиванки на бенкет!

та, по можливості, привезіть речі на ліцитацію!

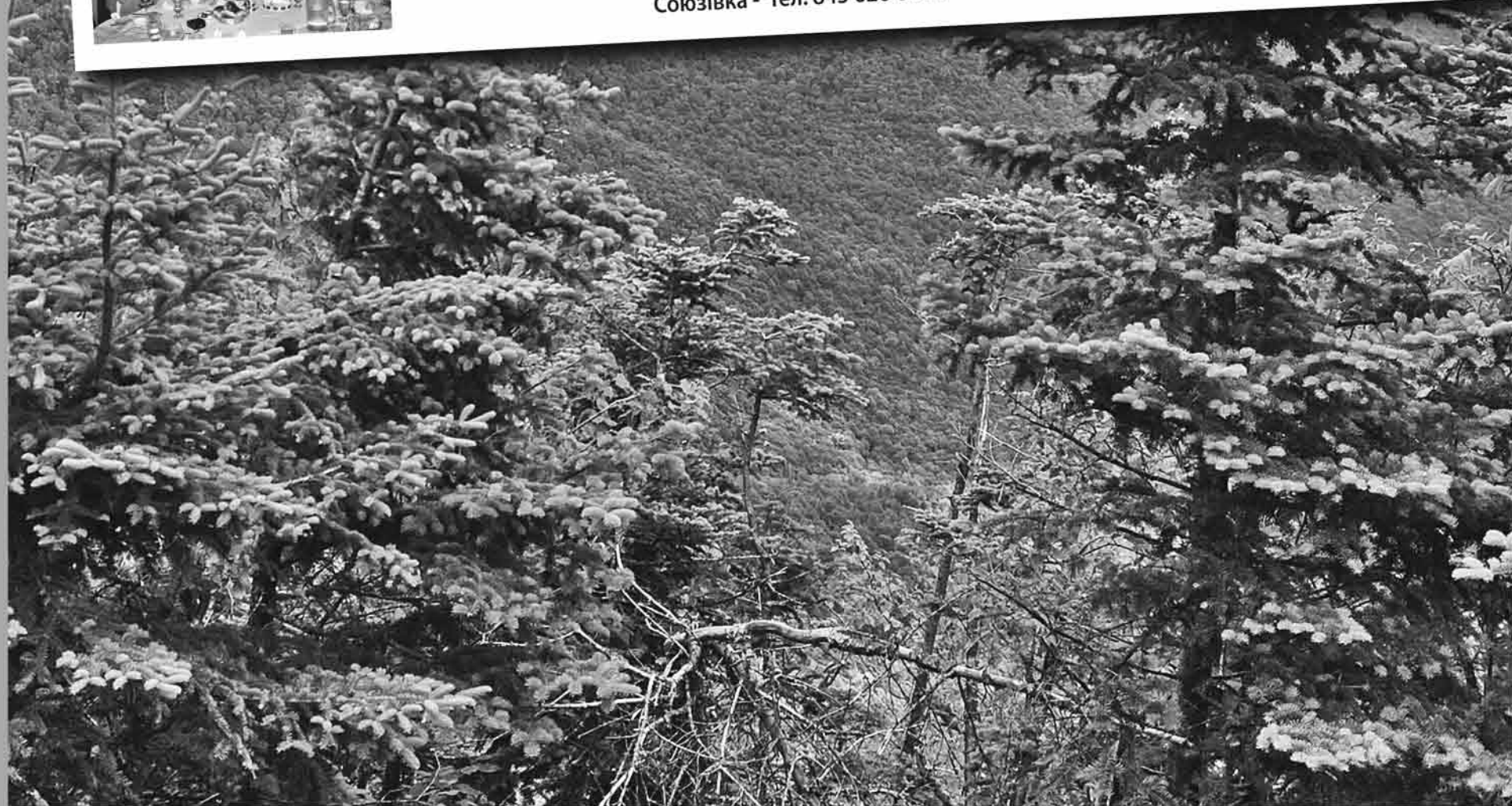
За інформаціями звертатися до:

Оксани Тритяк, тел. 973 292-9800 X 3071 або 845 626-5641

Заохочуємо Вас запросити Ваших друзів на з'їзд.

Ми гостям раді!

Союзівка - тел. 845 626-5641

65 рядків від редактора Доброго дня, шановні читачі!

Президент України Петро Порошенко в інтерв'ю французькому телеканалу iTele заявив днями, що хоче провести референдум про приєднання України до НАТО. «Питання про приєднання України до НАТО є засадничим, я проведу референдум, нехай вирішить народ», - заявив він.

Нагадаю, 23 грудня 2014 року Верховна Рада України ухвалила за основу та в цілому президентський проект закону про відмову України від позаблокового статусу. В пояснювальній записці до законопроекту зазначається, що позаблоковий статус України виявився неефективним у контексті забезпечення держави від зовнішньої агресії та тиску. При цьому міжнародні зобов'язання щодо поваги незалежності, суверенітету і недоторканості кордонів України не гарантували її зовнішню безпеку.

Після новини про заяву П.Порошенка провести референдум про приєднання України до НАТО мене не полишало відчуття, що все це я вже колись чув. Україна, чи, радше, її провідники, ходять по колу, не усвідомлюючи, що час невблаганно летить. Пригадую, як на зорі нашої незалежності Захід наполягав на ядерному роззброєнні України. Саме тоді було підписано одіозний Будапештський меморандум, який виявився жалюгідним папірцем, не вартим навіть паперу, на якому його було надруковано. І саме тоді в Україні був реальний шанс стати членом НАТО. Варто було поставити Заходу ультиматум «ядерна зброя в обмін на членство в НАТО», і Україна опинилася б під парасолькою альянсу. Як Литва, Латвія чи Естонія.

На жаль, до цього тоді не подумалися, а поради мудрих людей тодішній президент Л.Кравчук відкидав, заявляючи, що на нас ніхто не збирається нападати, а тому ані ядерна зброя, ані членство в НАТО нам не потрібні. Чим це все закінчилося, відомо – Україна залишилася безборонною, вивізнивши свою ядерну зброю до Росії, яка її хутко продала таким режимам, як північно-корейський. З часом вона зрозуміла, що з Україною можна робити все, що завгодно, бо Захід за неї не вступатиметься, побоюючись ядерного арсеналу Росії. Так і сталося – Путін захопив Крим, розв'язав війну на Донбасі, а переляканий Захід обмежився економічними санкціями, яких Путін не боїться.

Вдруге шанс стати членом колективної системи безпеки з'явився в Україні під час Помаранчевої революції. Захоплений вибухом народного гніву Захід був готовий прийняти нас тоді в будь-якій структурі. І знову недолугі політики промигали цей історичний шанс. Пересварилися між собою, почали грізнитися за владу, перетягувати владну ковдру на себе. А Путін тим часом оновлював свою армію та флот, модернізовував озброєння, в тому числі і ядерні. І коли він вирішив, що може наплювати на міжнародне право й принципи непорушності кордонів, загарбуючи Крим і Донбас, Україна залишилася сам-на-сам з агресором. Захід умирав руки, а деякі його чільні представники навіть пояснювали, що в Будапештському меморандумі жодних гарантій збереження суверенітету України немає.

Нинішня заява П.Порошенка цікава лише в контексті того, чи проголосує на референдумі український народ за вступ до НАТО. Позаяк ніхто нас туди приймати не збирається. Періодичний шантаж Кремля про можливий початок ядерного апокаліпсису так налякав начальників у західних столицях, що ні про який вступ до альянсу України не може бути й мови. Принаймні, до відходу з трону Путіна.

Історія з ядерної зброєю України та згайаними можливостями вступу до НАТО свідчить, що в сучасному жорсткому світі ніколи не можна довіряти пустопорожнім папірцям на кшталт меморандумів, а дбати про свою безпеку всерйоз.

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

НАГОЛОСИ Й АКЦЕНТИ

Тернистий життєвий шлях Ріната Ахметова відрізняється від історії успіху інших українських олігархів. Поки Андрій Ключев навчався в аспірантурі, Григорій Суркіс працював виконробом у будівельному тресті, а Віктор Пінчук захищав дисертацію з виробництва трубної продукції, Рінат Леонідович осягав зовсім інші «університети». Офіційної інформації про роки його юності немає. Та люди, які знали Ахметова в період життя в селищі Олександрівське, стверджують, що той заробляв на життя грою в карти й товаришував з кримінальними елементами. Дружба з головним кримінальним авторитетом Донецька Ахатем Брагіним також цілком одно-значно дає зрозуміти, чим займався Ахметов до того, як стати найбагатшим українським олігархом.

ЦАР

Зірковий час Ріната Леонідовича настав після того, як Брагін загинув у кримінальних розборках. Досі ходять чутки, що замовником вибуху на стадіоні «Шахтар», який розірвав кримінального авторитета на шматки, був сам Ахметов, що таким чином розчистив собі шлях нагору. Але доказів, зрозуміло, немає. Як і доказів його причетності до низки інших гучних вбивств у Донецьку. Не підлягає сумніву тільки одне: власність убитих бізнесменів та кримінальних авторитетів після їхньої смерті поповнювала бізнес-імперію Ахметова. Смерті, які траплялися навколо донецького олігарха, так чи інакше були вигідні йому.

Буквально до останнього року прізвище Ахметов викликало священний трепет у серцях якщо не всіх українців, то мешканців Донбасу напевно. «Хазяїн Донбасу», «Рінат» – це звучало загрозливо для конкурентів і заклично для плебсу. Простий народ якщо не любив Ріната Леонідовича, то принаймні поважав, як прибиральник поважає «биг боса», у якого кабінет на останньому поверсі. Ахметов зберіг цей статус «царя плебсу» й до сьогодні.

Звідки ростуть ноги в грандіозної поваги, яку мав і має досі донбаський пролетаріат до головного капіталіста цього регіону? Щоб зрозуміти, треба трохи пірнути в історію. Донбас 1991 року більшістю голосів підтримав незалежність України. Багато хто голосував «за» через банальну жадібність: сподівалися, що зароблятимуть більше, коли не буде Москви. Але не так сталося, як гадалося.

Київ залишив владу в регіоні в руках «червоних директорів» у спайці з місцевим криміналом, одним із чільних представників якого тоді й був Ахметов. Ці новоявлені господарі Донбасу швидко провели грабіжницьку приватизацію та реструктуризацію шахт і заводів, після яких сотні тисяч людей були викинуті на вулицю без будь-яких засобів для існування. Шахтарські протести були дуже хутко придушені або перекуплені. В підсумку наприкінці 1990-х у регіоні настав повний

соціально-економічний колапс: чимала кількість населення дійшла до того, що розривала в пошуках вугілля старі терикони чи здавала брухт. Не кажучи вже про кримінал.

І от на початку 2000-х Ахметов, Єфремов, Колесніков та інші зрозуміли, що заробляти можна не тільки на тому, щоб різати підприємства на метал, а й на їхній продукції. Починають запускатися деякі заводи та шахти. Місцеве населення щастливе: нарешті з'явилася хоч якась робота. Саме в цей момент Ахметов здобув статус небожителя, який зі своєї широкої руки годує бідних і нужденних. Став тим самим царем плебсу, який за право знову працювати на своїх старих заводах возніс господаря підприємств ледь не до рівня Зевса. Тим більше що господарем він був справді не найгіршим: найняв з часом нормальних «білих комірців» і добрих піарників, які швид-

ПЛЕБСУ

Рінат Ахметов – годувальник Донбасу – це як вовк у овечій шкурі

ко йому пояснили, що володарює не тільки той, у кого багато грошей, а й той, хто вміє за них купувати душі. Ахметов почав потихеньку навчати власний персонал, давати більш-менш пристойну платню, іноді навіть вкладав якусь дециму в оновлення підприємств. Не так тому, що це було його особисте бажання та вміння робити бізнес, просто найняті менеджери вже надто просили. Ну, він і не відмовляв. Копійки ж, зрештою, якщо порівняти із загальним прибутком, особливо в часи Януковича.

Й ось так дуже швидко донбаський пролетаріат зробив саме тих, хто його грабував і доводив до злиднів, своїми королями, за яких він готовий був іти й у вогонь, й у воду. Ось такий нечуваный і небачений парадокс – пролетаріат, який захищає капіталіста. Рінат Ахметов став головним уособленням цього тренду. Тим більше що він не спочивав на лаврах, а користуючись старим як світ правилом «хліба й видовищ», далі завойовував серця простонароддя. Символами цього стали футбольний клуб «Шахтар» і все, що з ним пов'язане: стадіон «Донбас Арена», система крикливого маркетингу, побудованого на «регіональному патріотизмі», шикарні Дні міста, на які Ахметов викладав чималенькі суми й привозив світових зірок. Щоправда, частіше російських «поп-звезд».

Народ платив Ахметову сторицею: поважав, «його слово – закон», «як він скаже, так і буде». І хоча соціальний протест відчутно зрів на Донбасі, все було гаразд до Революції Гідності, після перемоги якої в Києві Ахметов вирішив, що знову тікати з країни, щоб потім тихенько все «порішати», як це було 2005-го року, він не бажає. І почав з допомогою своїх маріонеток розганяти тему референдуму. Він був упевнений, що дбайливо відгодований плебс вкотре допоможе вирішити питання й не підведе.

То був найбільший прокол у житті Ахметова. Просто він кепсько знає історію – недопрацювали піарники, що навчили тільки натужно посміхатися на камеру. А історія ця чітко вчить, що плебс, якому дають можливість, ба більше, ще й підбурюють до бунту, бунт таки влаштує.

І дуже швидко перестане слухатися господаря. Понад те, почне думати, що, може, настав час і його «тойво». Так і трапилося на Донбасі. Та ще й Росія, яка в потрібний момент дала цьому плебсу зброю в руки. Всі подальші спроби показати свій вплив були сміхотворними – згадайте лишень епопею з «гудками Ахметова» у травні 2014-го.

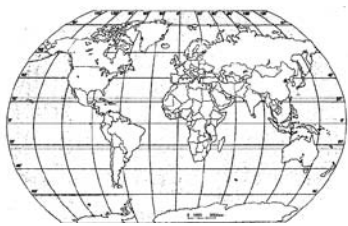
Однак на цьому історія не закінчується, бо дуже швидко донецько-луганському плебсу було знову не до видовищ, адже не стало хліба. А тут і «господар» на білому коні. Починаючи з літа минулого року Ахметов фактично взяв на утримання жителів окупованої території. Саме його пайки, які майже безперешкодно постачаються в неконтрольовані українською владою райони, і дають можливість виживати там пенсіонерам, та й багатьом звичайним людям. А зовсім не російська гуманітарка, яка має красивий вигляд на телебаченні, але чомусь не доходить до адресатів. А от ахметовська ще й як доходить, та й коштує порівняно небагато, якщо враховувати, що він доларовий мультимільярдер. І донбаський плебс знову починає його любити. Тепер, хай там як складеться ситуація, Рінат не буде чужим на Донеччині. Бойовики, які спочатку думали розкуркулити Ахметова, зрозуміли, що без його підприємств та пайків усі ці «ДНР-ЛНР» не проіснують і півроку. Й знову «цар плебсу» опинився у грі.

Допомога олігарха «ДНР-ЛНР» нагадує те, що Остап Бендер називав «порівняно чесним способом відбирання грошей». Формально Ахметов возить харчі не бойовикам, а звичайним громадянам, які живуть у Донецькій області. Однак така допомога дає терористам змогу заощадити на зарплатах та пенсіях і витратити зібрану з донецького бізнесу данину на зброю та амуніцію. Кожна пачка гречки, привезена Ахметовим у Донецьк, у кінцевому підсумку перетворюється на кулю, яка потім летить у бік українських військ.

Богдан Буткевич

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

Дедалі більше мігрантів гинуть на небезпечному шляху з Африки до Європи під час спроби перепливти Середземне море. Згідно з даними Міжнародної організації міграції (МОМ), число смертей від початку цього року зросло в 30 разів порівняно з таким самим періодом торік. Від січня в Середземному морі потонуло понад 1700 осіб, тоді як минулого року за такий час загинуло 96 мігрантів.

ШУКАЮТЬ КРАЩЕ ЖИТТЯ, А ЗНАХОДЯТЬ - СМЕРТЬ

Лише в неділю, 19 квітня, в катастрофі судна навпроти узбережжя Лівії південніше італійського острова Лампедуза потонуло щонайменше 800 осіб. За оцінками МОМ, якщо збережеться нинішня тенденція, то цього року при спробі перетнути Середземне море можуть загинути 30 тисяч мігрантів.

Нинішній квітень став найфатальнішим з огляду на кількість мігрантів, що потонули, намагаючись перетнути в пошуках кращої долі Середземне море. Найбільше мігрантів з Африки прямує до берегів Італії, зокрема до островів Лампедуза та Сицилія.

Агенція ООН у справах біженців підбила підсумки останніх тижнів. Адріан Ед-

Середземне море стало цвинтарем для тисяч мігрантів з африканських країн, які прагнули дістатися омріяної Європи

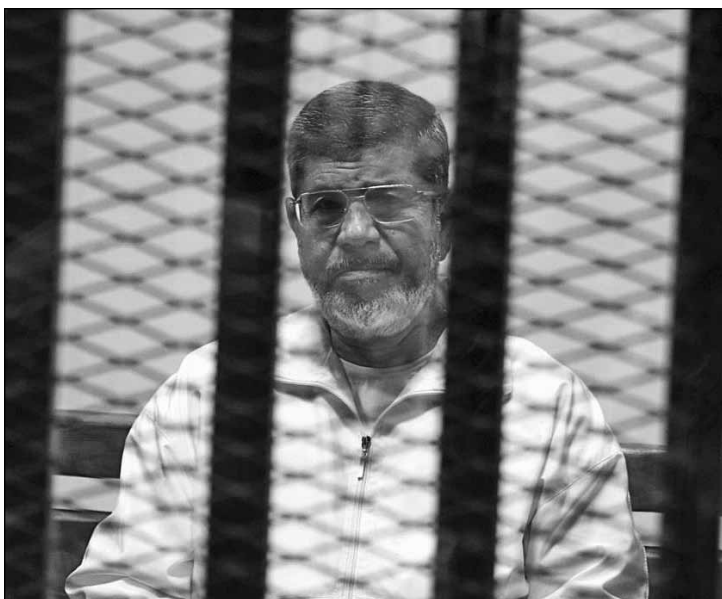
вардз, речник ООН: «Квітень 2015 року став найбільш жорстоким місяцем – кількість смертей найвища, що ми ко-

ли-небудь фіксували. Цього року ми вже нараховуємо 1776 загиблих у водах Середземного моря».

У понеділок, 20 квітня, Євросоюз вирішив збільшити ресурси, що їх виділяють на берегову охорону та служби порятунку й пошуку, потому як Італія та Греція неодноразово скаржилися, що не здатні давати раду з потоком біженців самотужки.

Франческо Рокка, голова італійської філії Червоного Хреста, сказав: «Ми маємо порахувати загиблих, аби привернути увагу широкого загалу. Водночас, це явище існує вже 20 років поспіль і вражає весь континент, але найбільше нашу країну. Нам потрібні спільні відповіді, від всієї Європи. Ми маємо діяти скоординовано.»

Торік у Середземному морі потонули понад 3000 мігрантів.

МОХАМЕДА МУРСІ
ЗАСУДИЛИ ДО 20 РОКІВ
УВ'ЯЗНЕННЯ

Колишнього президента Єгипту Мохамеда Мурсі засудили до 20 років позбавлення волі

У Єгипті засудили усуненого президента країни Мохаммеда Мурсі до 20 років ув'язнення. Його визнали винним у тому, що він віддавав накази про арешт і катування протестувальників.

Екс-посадовця судять і за іншими звинуваченнями, це перший вердикт, який він отримав. Адвокати колишнього президента заявляють, що подадуть апеляції.

У липні 2013 року єгипетські генерали усунули Мохамеда Мурсі від влади після масових вуличних протестів проти його правління. Нова влада заборонила організацію «Брати-мусульмани», до якої належав Мурсі, і арештувала тисячі його прихильників.

На нинішньому процесі М.Мурсі та 14 інших високопоставлених членів «Братів-мусульман» також звинувачували в підбурюванні до вбивства протестувальників – більш серйозному злочині, за який могли присудити смертний вирок. Але суд

зняв з них ці звинувачення. Більшість спільників Мурсі також отримали 20-річні терміни позбавлення волі.

Процес стосувався подій біля президентського палацу в кінці 2012 року. Мурсі тоді віддав наказ розігнати протестувальників, але поліція відмовилася це робити. Тоді «Брати-мусульмани» вивели на вулиці прихильників. Почалися сутички, в яких загинули 11 осіб, переважно з числа ісламістів.

Мохаммед Мурсі та інші підсудні відреагували на вирок, показавши чотири пальці – символ розгону ісламістського табору біля мечеті Рабаа аль-Адавія у 2013 році. Один із ключових діячів «Братів-мусульман» Амр Дарраг назвав рішення суду «пародією на правосуддя». А Рамі Ганем, адвокат одного з постраждалих у сутичках, висловив здивування, що Мурсі уник більш серйозного звинувачення, назвавши, втім, винесені вирок «справедливими».

МІЖНАРОДНА КОАЛІЦІЯ ЗАВЕРШИЛА
ВІЙСЬКОВУ ОПЕРАЦІЮ В ЄМЕНІ

Міжнародна коаліція на чолі із Саудівською Аравією завершила бомбардування позицій повстанців-шиїтів у Ємені. Державне телебачення Саудівської Аравії повідомило, що коаліція досягла своїх військових цілей. Нова операція під назвою «Відновлюючи надію» має зосередитися на політичному розв'язанні єменської кризи, а також на питаннях безпеки та боротьби з тероризмом у самій Саудівській Аравії.

Протягом майже місяця коаліція завдала ударів з повітря, аби зупинити наступ повстанців-хуситів у Ємені, хоча зазвичай їй це не вдавалося. Речник коаліції, генерал-майор Ахмед аль-Асірі заявив на прес-конференції у Ер-Ріяді, що операцію завершили «на основі прохання єменського уряду і президента Абда Раббо Мансура Гаді». Він зазначив, що повстанці більше не становлять загрози для цивільних,

Міжнародна коаліція на чолі із Саудівською Аравією завершила бомбардування позицій повстанців-шиїтів у Ємені

однак не виключив можливості нових авіаударів у майбутньому.

За даними ВООЗ, з кінця березня у Ємені загинуло щонайменше 950 осіб. Ці цифри надали медичні установи Ємену, і реальна кількість жертв військових дій може бути набагато вищою.

У країні панує хаос, відколи у січні цього року хусити за до-

помогою підрозділів армії, що підтримують поваленого експрезидент Алі Абдаллу Салеха, взяли під контроль столицю країни Сану й помістили під домашній арешт президента Абда Раббо Мансура Гаді. Згодом Гаді втік із Сани до міста Аден на півдні країни, а наприкінці березня взагалі покинув країну, коли хусити досягли передмість Адена

ТАЄМНИЦЯ ЛЮБОВІ

Японські вчені довели, що коли власник собаки дивиться в очі свого вихованця, це призводить до збільшення кількості гормону, який відповідає за любов. Результати дослідження свідчать, що погляд «очі в очі» призводить до різкого збільшення кількості окситоцину в організмі людини. Цей гормон, головним чином, відповідає за підтримку батьківського зв'язку з дитиною, тому він виробляється організмом, коли мати годує дитину грудьми або дивиться на неї.

Вчені виявили, що окситоцин виробляється як у собак, так і в людей під час гри або пестощів. Експерти вважають, що зв'язок між собакою та її власником, ймовірно, з'явився, коли люди почали приручати псів. Нове дослідження провели вчені японського університету Azabu, а

Якщо довго гратися з собакою чи дивитися йому у вічі, в людини виробляється окситоцин, який нейтралізує гормон агресії та сприяє довголіттю

його результати опублікували в журналі Science. Дослідження складалося з двох частин.

Дослідники збирали сечу в групи собак та їхніх власників до і після 30-хвилинної взаємодії. Зразки аналізів показали, що в тих, які найдовше дивилися один на одного, був справжній сплеск окситоцину в сечі.

Згодом дослідники розпилили окситоцин на носики групи собак і виявили, що після цього собаки більше дивилися на своїх власників. Пильний погляд також сприяв збільшенню рівня окситоцину у власників тварин.

Вчені, які працювали над експериментом, кажуть, що дослідження доводить, що зоровий контакт з твариною кращий за стандартні команди. Вони також дослідили, чи збільшується рівень окситоцину, коли приручені вовки взаємодіють зі знайомою їм людиною. З'ясувалося, що на відміну від собак, вовки дивляться людині в очі лише кілька секунд.

За матеріалами зарубіжної преси сторінку підготував Хома Мусієнко Фото AP

ЗА КИЇВСЬКИМ ЧАСОМ

га Калашнікова й Олеся Бузини будуть заявлені радикальні українські націоналісти.

«Це ще більше зміцнює мою підозру, що за спиною цих людей стоять російські спецслужби (хоча безпосередні виконавці, можливо, про це навіть не підозрюють)», – заявив він.

Крім цього, політолог зазначив, що заява також дає підстави підозрювати продовження кампанії вбивств, яка тепер може бути спрямована і проти представників вищого державного керівництва країни.

«І це, можливо, означає спробу російських спецслужб відкрити новий фронт (терористичний) проти України –

ності ці блазні ані для Путіна, ані для його ФСБ не являлися. Розрахунок робився на резонансність цих убивств й розгортання після цього потужної пропагандистської антиукраїнської кампанії. Дивіться, мовляв, що роблять бандерівці – вбивають усіх своїх ідейних супротивників.

Хтось уже назвав їх жертвними коровами, а вбивство ритуальним. І було б дивним, коли б мішенями з-поміж великої отари антиукраїнських елементів обрали когось іншого. Так, тих, кого ненавидять у цій країні і чиє прізвище справжні українські патріоти вимовляють з презирством, через матю-

От кому дуже вигідні ці ритуальні вбивства, які можна чудово використати на «службу отечеству», так це ворожій стороні. Це така дуже умовна назва. Очевидно, що під нею слід розуміти м'ясників, які населяють береги Москви-ріки, але не виключено, що під їхнім брендом можуть працювати й інші покидьки. Навіщо їм смерть цих двох блазнів? Все дуже просто. Для канонізації, а ще правильніше, для роздуття смороду й аргументації свого огидного втручання у справи сусіднього народу. Дивіться, мовляв, що хунта фашистська робить.

політику пацифікації й терору проти українців. Але й час нині інший. За роки радянської влади в Україні розвелось стільки бузин і калашнікових, що всі разом вони становлять набагато більшу загрозу для Української держави, ніж польський міністр Перацький. А тому обраний ймовірними месниками спосіб очищення України від радянсько-гебешної брідоти виглядає ефективним, хоч і не зовсім законним. А хіба законною була анексія Криму чи розв'язання війни на Донбасі? Час нині такий, що законними методами далеко не зайдеш. Проти Путіна та його холуїв треба діяти методом Григорія

МЕСНИКИ ЧИ ФСБ: ХТО ВІДСТРІЛЮЄ НЕГІДНИКІВ?

Ці вбивства сколихнули Україну. Майже водночас (15 й 16 квітня) в Києві було вбито колишнього регіонала, організатора антимайдану й «тітушок», тупого й одержимого колишнього радянського офіцера, який люто ненавидів усе українське, Олега Калашнікова й одіозного Олеся Бузину, який називав себе журналістом і письменником, а насправді був малописьменним, епатажним, психічно неврівноваженим типом, який прагнув на обплывуванні українських святинь зробити собі ім'я.

Відразу після вбивства відомий український політолог, голова Центру прикладних політичних досліджень «Пента» Володимир Фесенко заявив, що отримав на електронну пошту лист із заявою українською мовою від якоїсь «Української повстанської армії», в якому вона бере на себе відповідальність за вбивство низки відомих політиків, у тому числі экс-регіонала Олега Калашнікова і скандально відомого своїми антиукраїнськими заявами Олеся Бузини.

Фесенко поінформував, що в листі наводиться один невідомий факт: «На підтвердження того, що саме наші бійці провели ці вбивства, наводимо факт, невідомий громадськості, що Калашнікова було ліквідовано зі зброї калібру 7.65x17 і 9x18, сам він також встиг зробити постріл зі своєї зброї...».

Політолог зазначив, що найголовнішими у цій заяві є слова: «Ми розгортаємо безжальну повстанську боротьбу проти антиукраїнського режиму зрадників і московських холуїв і з цього часу будемо говорити з ними тільки мовою зброї, аж до їхнього повного знищення».

Фесенко висловив думку, що ця заява підтверджує висловлену ним раніше версію про те, що виконавцями вбивства Оле-

Олег Калашніков – цей негідник усе своє нікчемне життя воював проти України

всередині країни з метою дестабілізації внутрішньої ситуації. Навіть якщо ці люди, які вбили Бузину й Калашнікова, і заявляють про готовність розпочати кампанію терору всередині України, вважають себе «патріотами України», об'єктивно вони діють в інтересах зовнішнього ворога. Сильно підозрюю, що ними можуть маніпулювати «куратори» з російської ФСБ», – висловив думку Володимир Фесенко.

В ефірі телеканалу «112 Україна» він сказав, що цей лист міг бути розісланий і на інші адреси, і до нього потрібно ставитися серйозно, насамперед українським спецслужбам, враховуючи ультиматуми, в тому числі й на адресу керівництва країни. Він припустив, що назву авторів послання вибрано не випадково, щоб наголосити на «зв'язку з історичною Українською Повстанською Армією».

Володимир Фесенко стоїть на думці, що за вбивствами цих двох негідників стоїть ФСБ, і це дуже схоже на правду. Хитродумці з цієї страхітливої організації, яка є спадкоємницею сумнозвісних ЧК-ВЧК-ГПУ-ОГПУ-НКВД-КГБ, здатні на такі речі. Це дуже схоже на їхній почерк. Тим паче, що жодної цін-

ки, або огидно спльовуючи, є багато. Всі вони, в тій чи іншій мірі, добряче нагидили народу, який їх вигодував і пригрів, але майже ніхто з них не досяг таких вершин нелюбові, як ці двоє. Перший, бо глумився над святим – арештованою Юлею у час судилища над нею і потім над Майданом, а другий над пророком Шевченком, якому українці завдячують своїм воскресінням з рабства. Другий, звісно, перевершив першого. І вже хоча б тому, що є кісткою з кістки цього народу, який ненавидів і проти якого все своє нікчемне життя воював. Йому належить більша зневага, аніж зайді, з яким і так все зрозуміло.

Очевидно, що багато з українських патріотів не були б проти, де в потаємних своїх снах, упитися терпким ароматом смертельної насолоди, караючи рукою месника зрадників і ворогів своєї Батьківщини. Але це лише в снах. Якби українські патріоти справді мали до цього стосунк і дуже цього хотіли, то цілком реально вже могли б здійснити цей акт за той рік часу, що минув після Революції Гідності. Але чи то в патріотів не було часу, чи вони не забажали цього, чи вони просто зайняті більш цінними справами на фронті.

16 квітня 2015 р. На місці вбивства Олеся Бузини

Однак, не менш правдиво виглядає й версія, що це такі справа рук українських патріотів-месників, яким обридло терпіти на своїй землі таку сволоту, що обгиджує Україну та її святині й разом з тим жере її хліб і сало й насолоджується життям, натягнувши на себе тогу видатного політика (Калашніков) й не менш видатного журналіста-письменника (Бузина).

Згадаємо атентати українських патріотів в окупованій Польщі напередодні Другої світової війни. Тоді також здавалося неймовірним, як українські підпільники могли вбити оточеного озброєними до зубів охоронцями міністра внутрішніх справ Польщі Броніслава Перацького.

15 червня 1934 року, о 3:40 по полудні бойовик ОУН Григорій Мацейко кілька разів вистрелив в нього на тій варшавській вулиці Фоксаль. Через дві години після смертельного поранення міністр помер у шпиталі, не приходячи до тями. Це був найгучніший терористичний акт, здійснений УВО-ОУН перед Другою світовою війною.

Ясна річ, не можна порівнювати Калашнікова й Бузину з Перацьким. То було суто політичне вбивство, помста за

Мацейка. Інших методів вони не визнають. Більше того, користуються благами й перевагами демократії, аби нищити Українську державу.

Подиву гідно, як тупий солдафон Калашніков, який без помилок не міг написати диктант для 5-го класу, позакінчував в Україні академії державного управління? Або хто допустив не менш тупого й малописьменного Бузину до редакторства в газеті «Сьогодні»? Це все ланки одного ланцюга – використовувати переваги демократичної держави, щоб цю державу потім знищити.

А коли зважити, що за вбиванням номер один для цих виродків було навіть не повалення «хунти», а знищення Української держави як такої, шляхом розколювання, розхитування, дестабілізації, провокування зіткнень та іншого лайна, на організації якого вони зуби свої з'їли, то немає чому, власне, й дивуватися. Наші люди довго терплять, але настає час навіть для такого терплячого народу, як українці, коли терпець уривається. І тоді нехай тремтять усілякі калашнікови й бузини.

**Тарас Гнип
Спеціально
для «Нової газети»**

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

Наша довідка: **Марк Фейгін** – відомий російський юрист, кандидат юридичних наук, правозахисник, адвокат Надії Савченко. Народився 3 червня 1971 року в Самарі (Росія). У 1995 році закінчив юридичний факультет Самарського державного університету, у 2000-му – Інститут бізнесу й ділового адміністрування Академії народного господарства при уряді РФ, у 2002-му – Дипломатичну академію Міністерства закордонних справ РФ. Один з лідерів демократичного руху в Росії на початку 1990-х років. У 1993-1996-х роках – депутат Державної Думи Російської Федерації. З 1994 року – член партії «Демократичний вибір Росії». З 1995 року в складі депутатських груп брав участь у гуманітарних місіях в період бойових дій на Північному Кавказі. Протягом 1997-2007 років – заступник глави адміністрації міста Самари. Автор більш як 20 наукових праць на теми муніципального права, а також збірника публіцистики «В западні». Мешкає й працює в Москві.

Упонеділок, 20 квітня, Марк Фейгін дав в Українському музеї прес-конференцію для української громади Великого Нью-Йорка.

– Хочу висловити вдячність Надії Савченко й свою, особисту, за ту підтримку української громади Америки й американських українських жінок особливо, яку ми постійно відчуваємо, – такими словами розпочав Марк Фейгін, адвокат легендарної української льотчиці Надії Савченко, кинуті путінським ФСБ за ґрати, прес-конференцію в Українському музеї в Нью-Йорку. – Ми зустрічалися тут, на цьому ж місці, в грудні минулого року. З того часу ситуація розвивається: ми продовжуємо оскарження незаконного утримання Надії, намагаємося на її звільненні. Стає очевидним, що Путін персонально використовує цю ситуацію на свою користь, намагаючись добитися для себе якогось додаткових дивідендів. Є щось особисте в його ставленні до Надії Савченко. Коли Ходорковського в тюрмі не стало, вона стала його улюбленим політв'язнем. Хоча Путін взагалі не любить людей, він любить тільки владу й упивається підпорядкуванням йому інших. Психологи мають своє пояснення такому психотипу.

Моя особиста думка – Надія Савченко не сидітиме в тюрмі пожиттєво, як те передбачає Кримінальний кодекс Російської Федерації. По-перше, тому що вона абсолютно невинна, а, по-друге, тому, що дуже важко переслідувати людину, якщо всі знають, що вона невинна. Кожна авторитарна влада привильно почувається лише в умовах тихого переслідування, коли ніхто нічого не знає.

– **З ким із високопосадовців і впливових осіб Ви зустрічалися у Вашингтоні та Нью-Йорку?**

– Ми приїхали до Вашингтона й Нью-Йорка, щоб зустрітися з впливовими політиками й переконати їх перейти до наступної фази боротьби за визволення з тюрми Надії Савченко. У Вашингтоні ми зустрічалися з багатьма конгресменами, фактично з усім українським Кокусом у Конгресі, представниками адміністрації Барака Обами. В Нью-Йорку відвідали штаб-квартиру ООН, зустрілися, зокрема, з представниками України та США в цій організації – Юрієм Сергєєвим та Самантою Павер.

Нині потрібно готуватися до 11 травня – дня народження Надії Савченко. До цього дня слід забезпечити максимальний тиск на виконавчу американську владу, тому що найважчий поріг – це Держдеп, який не хоче брати на

Адвокат Надії Савченко Марк Фейгін під час прес-конференції в Українському музеї в Нью-Йорку

МАРК ФЕЙГІН: «ПУТІНУ ПОТРІБНА ЯЛТА-2»

себе відповідальність. Як на мене, потрібно провести велику конференцію, на яку запросити впливових американських політиків, політологів, журналістів і, можливо, спробувати використати передвиборчий марафон, який у США вже розпочався. Важливо докласти максимум зусиль, щоб для них це була дуже важлива тема. Бо за голоси американських українців (а їх більше мільйона) боротимуться і республіканці, і демократи.

– **У чому полягає наступна фаза боротьби за визволення Надії Савченко?**

– У вимозі від організацій, до повноважень яких це входить, визнати Надію Савченко військовополоненою. Я вважаю, що це наступний крок у публічному захисті Надії Савченко, який може привести до перемоги, а може й не привести, але виведе ситуацію на якісно новий рівень. Ми, в основному, знаходимо підтримку в тих, з ким розмовляємо. Думаю, найближчим часом в американському Сенаті розглядатиметься окрема резолюція, де буде це окреслено. Швидше за все, це питання матиме ширший масштаб і торкатиметься не лише звільнення Надії Савченко, а й інших полонених – українських громадян, які перебувають на території Росії. У цьому сенсі нам потрібна велика підтримка 11 травня.

Ми зустрічалися з представниками адміністрації Барака Обами, передбачаємо, що президент США зробить заяву з приводу Надії Савченко. Ймовірно, 11 травня. Це, зрештою, має призвести до її звільнення, не важливо через які формальні процедури. Дуже розраховуємо на міжнародне співтовариство. Вихід також – у створенні міжнародної комісії, якщо російська влада не в змозі за 10 місяців провести розслідування. І якщо в Європі таких питань вже не стоїть, то в США ситуація розвивається повільніше – російська пропаганда зробила тут свою справу, ми сти-

калися в різних коридорах із закоріненою думкою, про те, що українська військова льотчиця... вбила російських журналістів і повинна за це відповідати. Через звільнення Надії Савченко ми створимо прецедент, який дасть поштовх для визволення інших політв'язнів.

– **Ви недавно заявили, що Путін хоче втягнути в справу Надії Савченко Барака Обаму. Для чого? Щоб показати, що йде війна не України й Росії, а Росії й Америки?**

– Путін зацікавлений у тому, щоб Україна, Грузія, Молдова та інші пострадянські країни не входили до НАТО, не були частиною європейського економічного простору... Путін хоче Ялти-2, тобто перегляду світопорядку, який встановився на планеті після Другої світової війни. Він прагне реваншу за програну «холодну» війну, реставрації Радянського Союзу, розпад якого він називає «найбільшою геополітичною катастрофою ХХ століття». Тобто, він прагне нового переділу світу. Гра йде навколо того, щоб перейти від «нормандського» формату на переговорах стосовно України до «жєневського», за участі США, чому Америка, звичайно, чинить опір, особливого бажання не маючи вплутуватися в ці переговори. Але, безумовно, питання Надії Савченко, як окреме, дуже важливе питання, не може вирішитися, виходячи з цієї логіки – щоб Савченко якимсь чином відпустили і без всяких додаткових умов, а тільки на підставі того, що вона невинна, що очевидно для всіх сторін. Це політичне торгище, причому масштабне. Тому поки ті ж Сполучені Штати не включаться в переговори про її звільнення (можливо, у рамках тільки цього питання або ж ще якихось, які з цим питанням пов'язані), то навряд чи варто чекати швидкої розв'язки цієї ситуації, і того, що сам Путін дасть вказівку, що пора припинити цей спектакль, який затягнувся.

– **Чи можливо обміняти Надію Савченко на якогось затриманого в США російського шпигуна чи взятого в полон українською армією якогось високопоставленого російського військовика?**

– Мені важко відповісти на це запитання. Про це йдуть переговори постійно, цим займається українська сторона. Швидше за все, обміну не хоче російська сторона. Бо для Росії офіційно обміняти Савченко на будь-кого – це втратити обличчя, визнати, що всю цю вакханалію було затіяно з людиною, яка не скоювала жодних злочинів, а лише приїхала в зону АТО, аби боронити свій рідний край. Тому Путін гратиме в цю гру до кінця, він до кінця все заперечуватиме: і те, що Надія Савченко ніякий артилерійський вогонь на жодних журналістів не скеровувала, і те, що Майдан розстрілювали за рекомендаціями з Москви, і те, що на Донбасі воюють російські регулярні війська...

– **Чи можливий сьогодні Майдан в Росії?**

– У Росії Майдану не буде, в Росії буде відразу Донбас. Тому що суперечності всередині країни абсолютно неспівмірні з тими, що були і є в Україні. Україна була розділена регіонально, а в Росії на соціальні проблеми накладаються ще й етнічні, й це загострює ситуацію ще більше. Майдан – це здатність громадянського суспільства до спротиву. В Росії ж немає громадянського суспільства. Тому росіянам більше зрозумілий і близький Донбас – відразу вбивати, нищити все, чіпляти ярлики. Але Росія – це не тільки Путін і зомбована маса, яка його підтримує. Є важлива частина російського населення, яка вважає, що режим Путіна потрібно скинути, тому що він руйнує перспективу для країни, її майбутнє. В Росії немає вільних ЗМІ й не доводиться сподіватися, що це станеться завтра. Як у нацистські часи, з єдиною відмінніс-

тю, що тоді не було інтернету. Але є чимала частина громадян Росії, які розуміють, що лавина брехні про Україну – це путінська пропаганда, і не вірять їй, пробуєючи протистояти правдою.

– **Чи Ви персонально відчуваєте тиск і небезпеку для свого життя через те, що займаєтесь справою Надії Савченко?**

– Російська влада постійно намагається щось зробити. Наприклад, пришити мені політичний екстремізм, заблокувати мої сайти в соцмережах... Після вбивства Бориса Немцова в Росії все можливе. Я припускаю, що в будь-який момент можу не бути адвокатом. Для цього є кілька важелів, якими можна цього добитися. Але все одно справа Савченко вже набрала такого резонансу, що нічого не вийде, щоб забули про неї, перестали боротися за визволення Надії. Це тільки питання часу.

– **Чому, на Ваш погляд, Росія вибрала об'єктом такої масштабної гри молоду жінку, старшого лейтенанта, звичайну льотчицю, ім'я якої до війни на Донбасі широкому загалу нічого не промовляло, а не якогось важливого генерала чи політика?**

– Це простий збіг обставин. Тому що вона була однією з перших. Путіну потрібна була «картинка». На той час не було такого великого вибору, тому вибір упав на Надію Вікторівну. Вона жінка, льотчик, офіцер... Поєднання цього й забезпечило вибуховість. І час довів, що вибір був «заслужений». Вона відмовилася визнати провини, хоча багато з українців, чоловіків, при погонах і при посадах, так не вчинили. Вона справді особлива, не така звичайна, як здається на перший погляд. Значить, історично їй приготовлена інша роль, а може й місія...

Записали Катерина Кіндрась, Валентин Лабунський

З ПЕРШИХ УСТ

Відкриваючи зустріч, голова Союзу українок Америки Маріянна Заяць та її заступниця Роксоляна Місило підкреслили, що українські жінки Америки підтримували Надію Савченко з перших днів, коли дізналися про її мужність і незламність. У розмові взяли участь представники Союзу українок Америки, зокрема 125-го нью-йоркського відділу, який нещодавно взяв собі ім'я Надії Савченко, Українського музею, Українського Конгресового Комітету Америки, американського правозахисного руху «За демократичну Росію», американської й української преси. Радник Постійного представництва України при ООН Ігор Яременко оприлюднив відкритий лист до кандидата в президенти США від Демократичної партії Гілларі Клінтон, під яким поставити свій підпис міг кожен бажаючий. Потому Марія Савченко та Марк Фейгін подякували українській громаді Америки за велику підтримку й відповіли на запитання.

10 ФАКТІВ ПРО НАДІЮ САВЧЕНКО:

- ✓ Народилася 11 травня 1981 року в Києві.
- ✓ Після закінчення школи опанувала професію модельєра-дизайнера і рік навчалася на факультеті журналістики одного зі столичних університетів.
- ✓ Щоб потрапити в Житомирську аеромобільну бригаду, пробігла 15 кілометрів по снігу з 15-кілограмовим наглічним десантника.
- ✓ Її тричі не брали до Харківського університету повітряних сил, але вона таки вступила, отримавши особистий дозвіл міністра оборони. На курсі була єдиною жінкою серед 39 студентів.
- ✓ Була старшою за всіх віком та мала найбільший бойовий досвід.
- ✓ Закінчила вуз як штурман класу літаків Су-24. Після випуску Савченко направили служити штурманом-оператором на гелікоптер Мі-24 в 3-й окремії полк армійської авіації на Львівщині.
- ✓ Півроку перебувала у складі українського миротворчого контингенту в Іраку.
- ✓ Військове звання – старший лейтенант. Не заміжня, хоча сваталася до неї постійно.
- ✓ Любить шити, вишивати, виготовляти художні вітражі, декорувати одяг.
- ✓ 18 червня 2014 року її захопили в полон біля міста Щастя Луганської області й пізніше висунули звинувачення у причетності до вбивства двох російських журналістів – Ігоря Корнелюка та Антона Волошина, які 17 червня загинули під час мінометного обстрілу блокпосту бойовиків угруповання «ЛНР» неподалік від Луганська. Кримінальний кодекс РФ за злочин, у скоєнні якого обвинувачується Н.Савченко, передбачає максимальне покарання у вигляді довічного ув'язнення.

***
Марія Савченко, літня сива жінка середнього зросту з помереженням рясними зморшками обличчям, тихо підійшла до трибуни, взяла до рук мікрофон і промовистим поглядом глянула на залу. Поглядом Надії Савченко, який знає тепер увесь світ. «Так от звідки в Наді той промовистий погляд!» – перше, що спало на думку. Гордий, незалежний, іноді іронічний, але завжди незламний.

«Мене часто запитують, звідки в Наді така любов до авіації? – ділилася думками її мама в одному з інтерв'ю. – Маленькими я возила своїх дівчат на море в Крим літаками. І коли Надя сиділа біля ілюмінатора, то завжди питала: «Мамо, а ці хмарки ручками можна торкнутись?»

називає, голосом. – Вдома в мене остання надія була на президента Порошенка. Я ходила, дзвонила, писала, все зайнятий – розумію. Але коли ми зустрілися, сіли за стіл, я йому й кажу: «Петре Олексійовичу, я Вам не заздрю. Ви прийняли таку державу – розграбовану, розбиту, у сльозах, у смертях...» А він мені у відповідь: «Якби більше було таких українців, як Ваша дочка, то наша Україна була б на висоті». Я також так думаю, але ж у нас стільки продажних генералів, адміралів, міністрів, депутатів – продали нашу Україну ні за що... Він з цим погодився. Каже, що на кожній зустрічі з Путіним ставить питання, щоб звільнили Надю, і Путін дав йому слово, що звільнить, але до цього часу слова не дотримав.

тебе ж здоров'я льотчика, не кожному воно дано...» – Прошу, молю: заради мене, мені ж 77 років! «Ні, – каже, – ні заради тебе, ні заради себе я не покину голодувати, через те, що мене тут мучать безневинно. Я ні в чому не винна. Мене банди українська продала, а банди російська це викрадення організовувала». І називає імена. Один підполковник, а другий – майор. Зробили зірочки, ордени, вищі посади.

А її шістьма машинами перевозили, в наручниках. З мішком на голові. Коли запитали, чи бачить, яка машина, вона відповіла: «Синя, «жигулі», дев'ятка». Відразу ж поверх мішка закрили очі ще й скотчем. Вона казала, що воронізькі люди набагато

– тільки українською». Надя засміялася: «Давайте перекладача!». Вони теж засміялися, і ми розмовляли українською.

Учасники прес-конференції цікавилися, в яких умовах утримують Надю Савченко.

«Перший раз її завезла спортивний костюм, добротний, вовняний. А коли поїхала 13 жовтня, дивлюсь, вона вийшла роздягнена, в легенькій футболці. Каже, що віддала той костюм якійсь бабусі, бо вона дуже мерзла. От така вона в мене.

А коли вони в нас вимагали медичні документи, ми з адвокатом поїхали в наше міністерство оборони, взяли й передали в психушку. Лікар, який їх прочитав, сказав: «А навіщо ви її нам привезли?» Я

МАРІЯ – МАМА НАДІЇ

20 квітня в Українському музеї в Нью-Йорку з ініціативи Союзу українок Америки відбулася зустріч з Марією Савченко – матір'ю Надії Савченко та адвокатом її доньки, ув'язненої в російській катівні, Марком Фейгіним

Марія Савченко (в центрі) з головою Союзу українок Америки Маріянною Заяць (перша ліворуч) й представницями 125-го відділу СУА імені Надії Савченко

А бігати по них можна?» Я – дитя війни, 1938 року народження, дуже боялася німецьких літаків, а тоді, після війни, навіть своїх боялася. А вже в юності мені чомусь дуже хотілося бути льотчиком. От і зараз, як поїду в село, там немає такого великого світла на вулицях і дуже добре видно зоряне небо. Я можу простояти цілу ніч, дивитися на те небо, на ті зірки. І я говорила: «Якби я була хлопцем, я б тільки була льотчиком». Ну, а Надя, доня моя, досягла своєї мети. Так мені багато моїх однокласників кажуть: «Маріє, це твої гени передалися Наді».

Сьогодні Марія Савченко, 77-літня жінка, колишній, кажучи сучасною мовою, менеджер транспортної компанії, мама Надії Савченко (батько помер у 2003 році), «мужня мати мужньої доньки», як написала про неї після зустрічі в Нью-Йорку Саманта Павер, представниця США в ООН, сама намагається достукатися до перших осіб планети, щоб переконати їх, що її донька безневинно утримується в путінській катівні. Вона вже побувала в Німеччині, де просила про допомогу членів Бундестагу й написала листа канцлеру ФРН Ангелі Меркель. У Нью-Йорку її вислухали постпреди США й Литви в ООН Саманта Павер і Раймонда Мурмокайте. У неділю, 19 квітня, Марія Савченко взяла участь у мітингу біля російського представництва при ООН, організованого українською громадою Великого Нью-Йорка. Й далі має намір йти «за свою доньку на край світу».

– Я вже всі пороги оббіла, – каже пані Марія дзвінким, упевненим, «народним», як вона сама його

– А чи Ви пробували до Путіна добитися, на особистий прийом? В нього ж також доньки є, – запитуємо.

– Я теж про це думала. І коли була в Москві, то просила, але мені сказали, що мене туди не допустять, – розповідає мати Надії Савченко. – Послала два листи. 18 березня електронною поштою, а 20-го – через авіапошту, за один листочок заплатила 98 гривень. Прийшло 6 квітня повідомлення, що вручено, але результатів поки що ніяких немає, не знаю, чи будуть. Катують дитину вже 10 місяців... Я Путіну так і написала: у вас теж є діти, ви любите своїх дітей, у вас болить за них душа. Так само і в мене болить душа за свою дитину, яку ви катуєте. І соромно дивитися, коли ваші 18 поліцаїв із собою ведуть худесеньку дівчинку в наручниках. Не знаю, що він там подумав. Але що може подумати кадебіст і енкаведист, якого вчили, щоб він катував наших людей.

Пані Марія розповіла, що коли її донька йшла 20 травня минулого року на війну, то на всі її аргументи, що це чоловіча справа, вона відповідала: «Я, як військовозобов'язана, давала клятву своєму народу захищати його, коли це буде потрібно». Така в неї натура, так її виховували.

Коли йшла на війну, зважилася – 78 кілограмів. 17 червня минулого року її забрали в полон, зараз в неї 53 кілограми. На 25 кілограмів похудала. Марія Савченко була на побаченні з донькою в Москві. Я їй кажу: «Надю, перестань голодувати, ти ж нічого банді не докажеш, вгровиш тільки своє здоров'я, а в

добріші, ніж московські. Тепер кажуть, що вона сама перейшла кордон – біженка. З мішком на голові і в наручниках? 467 кілометрів? Друга версія. Кажуть, що вона їхала в таксі по Москві і її затримала міліція. А вона в Москві ніколи й не була. Далі, що вона попросила в Росії політичного притулку. Добре, вся наша банди, яка втікла з Києва, починаючи з Януковича, Захарченка, Азарова – «папередніка», Арбузова, попросила політичного притулку в Росії, то їх у тюрму ж не посадили?! Людина розумна відразу розшифрує їхню брехню. А брехня в Росії – це закон життя.

– 11 жовтня минулого року мені подзвонили з Москви й сказали: «Прийжджайте, Надю побачите». Ми поїхали 13-го, бо мав бути суд. А 10-го вони вже Надю відправили у психлікарню на судову експертизу. Так я, коли зайшла до слідчого-генерала, відразу ж запитала, чому вони нас обдурили. Ми дзвонили 11-го, а Надя вже була у психлікарні... І взагалі, нащо ви її викрали з України, привезли до Росії й судите! Він мені сказав, що вони її «сохраняют», бо в Україні, мовляв, її хочуть убити. Так я там тоді розплакалася! Добре, що була таблетка від серця...

Сказали, що дадуть «свидание» з дочкою. Це було в психлікарні. Балакали через скло. Дивлюсь, стоять чотири таких здоровані при дверях і мені подають команду: «Разговаривать только на русском языке!». А я кажу: «Я російської мови зовсім не розумію». «По нашому закону – только по-русски!». Я відповідаю: «А по нашому закону

свого адвоката питала, то за законом, 21 день вона повинна пройти психо-медичну експертизу. Через 21 день її випустили. А до того там сидів такий поліцай при дверях, який день і ніч стукав, діяв на психіку; світло горіло день і ніч і двері були відчинені – це щоб не давати спати. Тоді подзвонив мені наш консул і сказав: «Не хвилюйтеся, я написав заяву, щоб вимкнули світло, прибрали сторожа, який тарабанить у двері постійно, і щоб її виводили більше на свіже повітря».

Розповіла пані Марія й про те, що спочатку Надя сиділа в камері-одиночці, а потім її підсадили дівчину років 24. «Не знаю, як стукача, чи ні, але факт той, писала Надя, що та її співкамерниця 13 грудня, на Святого Андрея, заговорила 150 грамів червоної ікри. Адвокати купили їй цієї ікри. Вона пригостила й Надю. На ранок дівчину з камери забрали. Надя ж віддала ту булочку з ікрою й стала голодувати. 83 дні голодувала. Потім була перерва 10 днів. Коли московська банди не допускала лікарів, потім німецькі лікарі її відвідали, ми ж наполягали, щоб приїхали наші, українські лікарі. Потім вони таки приїхали, я з ними говорила, вони сказали, що здоров'я Наді похитнулося, але якщо ще раз надумає голодувати, то настане криза для організму. Просила-просила її, вона пообіцяла, а потім через 10 днів знову почала голодування...»

Маріянна Заяць і Роксоляна Місило вручили Марії Савченко підбірку часопису СУА «Наше життя», який став своєрідним літописом жіночої солідарності й спільної борні українців Америки за свободу її доньки.

– Наша нація дуже талановита, – сказала мама Надії Савченко, приймаючи дарунків й дякуючи за підтримку. – Ви знаєте, найбільше свою любов до Надії українці висловлюють у віршах. У мене є дуже багато віршів, які надіслали й передали мені з усього світу.

Я теж своїх дівчат напучувала: вчіться, бо життєвий шлях не устелений трояндами, він може бути й колючим терном, і часто читала вірш Лесі Українки:

**Я на гору круту крем'яную
Буду камінь важкий підіймать
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу співать...**

Катерина Боруш

В УКРАЇНІ

ПОСТАНОВА
ПРО ЗЛОЧИНИ
РОСІЙСЬКОЇ ВОЄНЩИНИ

Український парламент офіційно озвучив найбільші військові злочини російських збройних сил в Україні, перерахував завдані збитки та висунув вимоги до агресора. Про це йдеться в ухваленій 21 квітня постанові Верховної Ради «Про протидію російській агресії». За неї проголосувало 259 депутатів. Постанова визначає військові злочини Росії в Україні та наслідки її агресії, щоб Україна могла офіційно висувати вимоги й претензії до Російської Федерації, спираючись на норми міжнародного права.

Про це заявила, презентуючи в парламенті проект постанови, його співавтор, віце-спікер Оксана Сироїд. У постанові Верховної Ради перелічено всі випадки, коли на Донбасі за допомогою російської зброї та вояків збивали гелікоптери й літаки, включно з малайзійським пасажирським літаком. У ній також озвучено обсяги руйнувань і кількість вимушених переселенців та загиблих у конфлікті дітей. Сама постанова є «продовженням» ухвалені минулого року постанови Верховної Ради, якою Росію визнали країною-агресором, оскільки вона конкретизує шкоду й наслідки від агресії Російської Федерації та містить українські вимоги до агресора. Таке рішення парламенту дає юридичне підґрунтя для пред'явлення Україною консолідованої претензії Російській Федерації щодо збройної агресії проти України.

СПІЛЬНІ АМЕРИКАНСЬКО-УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ НАВЧАННЯ

Під час церемонії відкриття навчань на Яворівському полігоні на Львівщині 20 квітня Президент України Петро Порошенко повідомив, що в них, окрім американських фахівців, беруть також участь інструктори зі збройних

сил Великої Британії, Канади та Польщі. На полігоні П.Порошенко також вручив українським військовикам нагороди та ордери на квартири.

У навчаннях на Львівщині беруть участь 290 десантників армії США, які прибули до України минулого тижня, та 900 українських силовиків. Навчання під кодовою назвою Fearless Guardian триватимуть шість місяців – через них пройдуть три українських батальйони, а також такі підрозділи Нацгвардії, як «Азов», батальйон ім. Кульчицького, «Ягуар», «Омега» та інші частини з Києва, Харкова, Запоріжжя, Одеси, Львова, Івано-Франківська та Вінниці.

Американські, британські, канадські та польські інструктори, які мають великий досвід, навчатимуть українських військовиків організовувати оборону, виявляти позиції бойовиків, надавати медичну допомогу та реагувати на обстріли.

В УКРАЇНІ
ПЛАНУЮТЬ СТВОРИТИ
НОВИЙ РІД ВІЙСЬК

Гібридна війна проти України показала необхідність реформи Збройних сил України. Однією з її складових має стати створення сил спеціальних операцій, які зможуть діяти в умовах нетрадиційної війни. Ці сили будуть не просто частиною Збройних сил України, а окремою структурою у складі Міністерства оборони, маючи особливий статус. Про це 21 квітня повідомила прес-служба Міноборони України.

Сили спеціальних операцій займатимуться збиранням і обробкою інформації, виробленням певного плану і координацією Міноборони з усіма іншими силовими відомствами. Для цього їм буде надано можливості для розвідки, психологічних операцій і не лише. Його співробітники діятимуть у глибокому тилу противника, використовуючи тактику диверсійно-розвідувальних груп. Якщо задум буде втілено в життя, новий рід військ матиме департаменти інформаційно-психологічних операцій (який візьме на себе інформаційну війну) та інформаційно-аналітичний центр, що матиме право формувати агентурну мережу задля збирання інформації. Сили спеціальних операцій матимуть також необхідну технічну підтримку: власні засоби радіоелектронної боротьби та розвідки й групи бійців спецпризначення. Окремий центр візьме на себе управління нетрадиційними методами війни – тобто, роботу з партизанами і підпільниками на окупованих територіях.

ХТО ВОЮЄ НА ДОНБАСІ?

Група «Інформаційний спротив» оприлюднила 21 квітня список нових підрозділів регулярної російської армії, які воюють на Донбасі. Це військовослужбовці 10 російських частин і з'єднань, серед яких підрозділи 17-ї окремої гвардійської мотострілецької бригади (г. Шалі, Чеченська Республіка) Південного військового округу, 943-го реактивного ар-

тилерійського полку (п. Красно-октябрьський, Республіка Адігея) Південного військового округу, 56-ї окремої гвардійської десантно-штурмової бригади (м. Камішин) Південного військового округу, 61-ї окремої бригади морської піхоти (в/ч 38643, п. Спутник, Кольський півострів), Північний флот, 18-ї окремої гвардійської мотострілецької бригади (п. Ханкала, Чеченська Республіка) Південний військовий округ, 98-ї гвардійської повітряно-десантної дивізії (м.Іваново), Західний військовий округ, 32-ї окремої мотострілецької бригади (п. Шилово, Новосибірська обл.), Центральний військовий округ, 20-ї гвардійської окремої мотострілецької бригади (м.Волгоград), Південний військовий округ та багато інших бойових російських підрозділів і частин.

Незважаючи на те, що українській стороні достеменно відомі не тільки номери цих бойових частин, а й прізвища їхніх командирів, Путін вперто стверджує, що на Донбасі триває громадянська війна, в якій не беруть участі російські регулярні війська.

МІНІСТР ОБОРОНИ
С.ПОЛТОРАК:
«ДИВЕРСАНТІВ СТАЄ
ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ»

Міністр оборони України Степан Полторак заявив 21 квітня про різке збільшення кількості диверсійних груп, які намагатимуться «працювати» на українських військових об'єктах. Про це він повідомив на засіданні Держкомісії з надзвичайних ситуацій у форматі селекторної наради під головуванням прем'єр-міністра.

За словами Полторака, всього таких об'єктів 25. «Нами уточнені плани охорони й оборони таких об'єктів і співпраця з іншими службами для координації дій над цими об'єктами», – зазначив він.

У свою чергу, міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков заявив, що охорону правопорядку на стратегічних об'єктах в Україні щодня забезпечують майже 10 тисяч правоохоронців. «Під охороною знаходяться 2,3 тисячі об'єктів. Працівники структурних підрозділів МВС та Нацгвардії здійснюють фізичну охорону 500 об'єктів, серед яких 13 особливо важливих, у тому числі – 4 атомні електростанції, а також наукові та дипломатичні установи», – повідомив Аваков. За його даними, в березні департамент служби охорони при МВС уклав також договори про охорону 10 українських морських торговельних портів.

УКРАЇНА НЕ ПЛАТИТИМЕ
ЗА РОСІЙСЬКУ
ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЮ
ДЛЯ «ДНР» І «ЛНР»

Україна в рамках стабілізації фінансового стану на ринку електроенергії через неплатежі зони АТО, з 10 квітня не оплачує імпорту електроенергії з Росії. Про це 21 квітня на прес-конференції у Києві заявив міністр енергетики та вугільної промисловості України Володимир Демчишин.

«Електроенергія, яка так чи інакше постачалася в зону АТО, оплачувалася виключно за рахунок Української держави. Тепер вжито заходів: не оплачується генерація, яка перебуває на тій території, міжзона перетікання, і плюс, з 10 квітня ми не оплачуємо електроенергію, яка постачається з Росії», – сказав Демчишин.

Як відомо, 30 грудня 2014 року Україна й Російська Федерація підписали два контракти на поставку електроенергії. За даними Міністерства енергетики РФ, укладені угоди між «Інтер РАО» та «Укрінтеренерго» на експорт електроенергії з ЄЕС Росії в об'єднану енергетичну систему (ОЕС) України. Річний контракт набув чинності з 30 грудня 2014 року і передбачає рівномірний графік поставок об'ємом до 1500 МВт. Паралельно з метою надійного й безперебійного енергопостачання Криму укладено другу угоду між дочірньою структурою «Інтер РАО» – Центром здійснення розрахунків (ЦОР) та «Укрінтеренерго».

Втім, понад 90% імпортованої з Росії й оплаченої Україною електроенергії пішло на потреби «ЛНР» і «ДНР», тобто Україна фактично платила за електроенергію для тих, хто її обстрілював, руйнував і нищив.

ЩО «СВІТИТЬ»
ДМИТРУ ФІРТАШУ?

30 квітня у Відні має відбутись судове засідання у справі про можливу екстрадицію до США скандально відомого українського олігарха Дмитра Фірташа, який з допомогою «російських друзів» і ха-

барів домовився з владою Індії про видобуток титану і пропонував його американським компаніям. Про це йдеться в матеріалах справи проти Фірташа, оприлюднених напередодні суду у Відні.

США зацікавились «індійськими» справами українського олігарха після того, як стало відомо, що його представник намагався продавати титан компаніям з Чикаго.

Саму ж угоду щодо видобутку титану в індійському штаті Андра Прадеш у 2005 році Фірташу допомогли залагодити російські друзі. Справою займався Джуґендра Сінґх Раґава, який вчився у Москві і через свою компанію Stork представляв в Індії провідних російських виробників титану. Офіційно інвестором виступала зареєстрована у Швейцарії компанія Bothli Trade, яка раніше діяла у газовому бізнесі Фірташа. При цьому щорічний дохід з продажу титанових руд, як зазначено у матеріалах справи, прогнозувався на рівні півмільярда доларів.

Американські слідчі твердять, що Д.Фірташ отримав дозвіл на видобуток титану після підкупу кількох індійських високопосадовців та особисто прем'єр-міністра штату Раджасекгарі Редді. Якщо Фірташа передадуть в руки американського правосуддя й доведуть його провини в суді, його можуть засудити до позитивного ув'язнення.

ФРУКТОВИЙ САД «ДІТИ –
МИТРОПОЛИТУ АНДРЕЮ»

Знагоди 150-річчя від дня народження митрополита Андрея Шептицького 23 квітня на території Львівської школи-інтернату №2, в якому мешкають і навчаються 120 дітей-сиріт, відбулася акція «Діти – митрополиту Андрею», під час якої школярі висадили 100 фруктових дерев. До закладки нового саду долучилися представники громадських організацій, шкільні меценати, духовенство та волонтери.

Під час висадження дерев панувала чудова атмосфера – усі охочі мали можливість взяти участь у гаївках, майстер-класах та ярмарку дитячих гостинців.

Як відомо, митрополит Андрей Шептицький усе своє полум'яне служіння опікувався сиротами, виділяв кошти на їхнє проживання, навчання та лікування.

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

АМЕРИКА В ОСОБАХ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

Початкову освіту він отримав у домашніх умовах, потім був аристократичний коледж у Гротоні, куди він вступив у 14-річному віці. А по закінченні Гротона молодого Рузвельта чекав Гарвард.

В останній рік навчання в Гарварді Франклін Рузвельт заручився зі своєю дуже далекою родичкою Елеонорою Рузвельт, яка була племінницею 26-го президента США Теодора Рузвельта. Весілля зіграли в 1905 році, а ще через пару років, після закінчення школи права при Колумбійському університеті, Франклін Делано Рузвельт посів вакантне місце в одній з престижних

позбавив його здатності самостійно пересуватися, вибудувати плани, заробляти кошти для численного сімейства й бути затребуваним суспільством.

Однак, володіючи залізною волею, Ф.Рузвельт змусив себе жити й працювати далі. Він майстерно приховував страхотливу недугу й вибудовував свою подальшу політичну кар'єру. У 1928 році Рузвельта було обрано на посаду губернатора штату Нью-Йорк, який вже брала у свої обійми ще небачених масштабів економічна криза, що насувалася.

З осені 1929 року економічна катастрофа вже поши-

Франклін Делано Рузвельт став не тільки єдиним президентом США, якого обирали чотири рази поспіль на цю посаду, а й одним з найвидатніших провідників американської держави за всю її історію

ЧОТИРИРАЗОВИЙ

70 років тому помер Франклін Делано Рузвельт

Пам'ятник Франкліну Рузвельту та його улюбленому скотч-тер'єру Фалі у Вашингтоні

12 квітня 1945 року помер Франклін Делано Рузвельт. Автор «нового курсу» й один з лідерів антигітлерівської коаліції, він був єдиним президентом США, якого чотири рази поспіль обирали на найвищу посаду в державі. Мало хто з його біографів знає й пам'ятає, що буквально через рік після його обрання президентом США, в листопаді 1932 року, вже відомий тоді англійський політик і публіцист Вінстон Спенсер Черчіль назвав його одним з найвидатніших американських політиків, які коли-небудь обіймали цю посаду.

Відвага, воля, масштаб мислення й масштаб зусиль, але, головне, досягнуті успіхи у подоланні економічного лиха під назвою «Велика депресія», змусили самого Черчіля шукати відгадку феномена 32-го президента Сполучених Штатів Америки в його родослівній, в зв'язку зі знаменитим прізвиськом Рузвельт, носії якого в числі перших голландських переселенців вирушили до берегів Нового Світу ще в 40-ві роки XVII століття й осіли в гирлі Гадсон-рівер, в Новому Амстердамі.

Його дід Ісаак Рузвельт якийсь час займався цукроторгівлею, але, втративши інтерес до міського життя й зацікавившись ботанікою, залишив Нью-Йорк у першій третині XIX сторіччя й перебрався в сільську глушину в графстві Датчес на Гадсон-рівер, що називалася Гайд-парком. Батькові майбутнього президента Джеймсу Рузвельту вдалося примножити нажиті Ісааком, використавши отриманий у Гарвардській школі права фах адвоката й вкладуючи кошти в цінні папери місцевих вугільних та залізничних компаній. Його родовий маєток у Гайд-парку в староанглійському аристократичному стилі, розташований в мальовничому місці на березі Гадсон-рівер, був оточений велетенським садом. Цей маєток і став гніздом для нечисленного, як на американські мірки, сімейства після того, як у Джеймса Рузвельта та його молоді дружини Сари, доньки відомого в ділових колах Нью-Йорка Воррена Делано, 30 січня 1882 року народився хлопчик, якого назвали Франкліном.

Нью-Йоркських адвокатських фірм. Між 1906 і 1916 роком у подружжя Рузвельтів народилося шестеро дітей. Юридична практика на Вол-стріт відкривала главі сімейства дорогу до безбідного існування й впливості. Але політика переважила ці спокуси.

У 1910 році Франкліна Рузвельта було обрано до Сенату штату Нью-Йорк. В 1912-му він підключився до переможної кампанії кандидата на посаду президента США від Демократичної партії Вудро Вільсона й дістав посаду в його адміністрації заступника військово-морського міністра. Після Першої світової війни він розглядався вже як одна з провідних фігур у партії Вільсона. В 1920 році демократи висунули Франкліна Рузвельта в кандидати на посаду віце-президента США.

Але спекотним літом 1921 року сталося нещастя. Франклін Рузвельт, взявши коротку відпустку, вирушив з дружиною й дітьми в літній сімейний котедж на острові Кампобелло в Канаді. Купання в холодній воді Атлантики й тривале перебування у вогкому купальному костюмі призвели до трагічних наслідків. Повний сил і надій 39-річний спортсмен і світський лев був нокаутований тяжкою недугою – поліомієлітом, що

рювалася Америкою немов степова пожежа: зачиналися підприємства, банкрутіли банки, лютували безробіття й злидні, за добродіномією мискою супу вишикувалися гігантські черги, почастішали самогубства, розлучення, на очах деморалізовувалася молодь.

На цьому тлі й пролунало гасло «нового курсу». Це сталося перед історичним з'їздом Демократичної партії ввечері 1 липня 1932 року в Чикаго. Рузвельт звернувся до нації, і передусім до «забутої людини», до робітника, фермера, дрібного підприємця, а не до вол-стрітського банкіра чи нафтового магната. Вже тоді кандидат на посаду президента Рузвельт проголосив: «Повсюдно в нашій країні чоловіки й жінки, забуті тими, хто сповідує нинішню політичну філософію уряду останніх років, дивляться на нас, розраховуючи знайти в нас керівне начало й більш доступну можливість добитися справедливої частки національного багатства. Не можна дозволити, щоб ці очікувані мільйонів виявилися марними. Я обіцяю вам, я даю слово собі, що американський народ йтиме новим курсом. Я потребую вашої підтримки, і не просто для того, аби дістати голоси, а для того, аби вибо-

роти перемогу в цьому хрестовому поході за повернення Америки її народу».

На президентських виборах у листопаді 1932 року він отримав більшість голосів виборців. Але вже навесні 1933-го, в дні першої інавгурації Рузвельта, криза сягнула найвищої точки, торкнувшись фінансових інституцій країни. У банків виник дефіцит ліквідності, внески людей погоріли миттєво й повсюдно. У цій ситуації будь-хто опустив би руки, але не Рузвельт – він вірив у свій «новий курс» і він переміг.

До 1936 року «новий курс» Рузвельта запрацював на повну силу, відкривши водночас смугу високої активності демократичних рухів – робітничого, фермерського, антифашистського, молодіжного... Сприятлива внутрішня атмосфера в країні створила передумови для відродження широкого, загальнонаціонального прогресистського руху, який би протистояв фінансово-політичній олігархії й спирався на створені після 1933 року урядові структури й громадські організації.

На хвилі підтримки більшості громадян Америки Франклін Рузвельт переміг на виборах 1936, 1940 й 1944 років. Революція згори 1933-1939 років, чим насправді й був «новий курс» Рузвельта, змінила Америку до невпізнанності. «Велике стиснення» шкали доходів через їхній перерозподіл шляхом оподаткування, збільшення прибутків бідних прошарків й примусова соціалізація капіталізму змінили суспільний клімат в країні.

Початок Другої світової війни застав Америку повністю вилікованою від Великої депресії. І в цьому головною була роль Рузвельта, як і в тому, що перемог над гітлерівською Німеччиною і мілітаристською Японією здобула антигітлерівська коаліція.

Втім, не тільки дифирамбів заслуговує цей великий держав-

ний муж. Факти – річ уперта, від них не сховаєшся навіть за завісою величі видатного політика. У 1933 році, коли Україна в корчах конала від штучного Голодомору, зорганізованого клікою Сталіна, адміністрація Рузвельта встановила зі сталінським СРСР дипломатичні відносини. А наприкінці Другої світової війни в Ялті Рузвельт і Черчіль почали танцювати під музику, яку запропонував їм Сталін. Саме там, у Ялті, Рузвельт і Черчіль зрадили сотні тисяч радянських військовополонених і політичних втікачів (жертв Ялти), яких віддали на розтерзання Сталіну. Саме там, у Ялті, Рузвельт і Черчіль зголосилися зі сталінським планом повоєнного облаштування світу. Що це означало на практиці, добре знають чехи й словаки, угорці та югослави, поляки й східні німці, болгары й румуни. Їхні країни було перетворено на сателітів СРСР, які виконували роль санітарного кордону між червоною імперією Сталіна й Заходом. Навіть ООН було створено за лекалами Сталіна. Ці лекала й сьогодні даються взнаки – право вето, яке успадкувала від СРСР путінська Росія, дає можливість Путіну чинити на планеті справжній розбій і жодної управи на це немає.

Хоч усі ці помилки й прорахунки, ясна річ, не принижують величі цього політика. Те, що він зробив для Америки, пам'ятатимуть у віках.

Франклін Рузвельт помер, коли йому було 63 роки. Один з ключових членів його «міжкового центру» Рексфорд Тагвел писав у 1971 році, що якби доля дала цій людині ще трохи життя, він міг би виграти президентські вибори вп'яте.

Дуже точно сказав про Рузвельта американський письменник і публіцист, автор знаменитої серії книг «Ганьба міст» Лінкольн Стефенс: «Він мовчки ніс на своїх плечах тягар свого часу».

В АМЕРИЦІ

ДЖОН КЕРРІ НАЗВАВ
ПОЛІТИКУ СТОСОВНО
РОСІЇ ПРІОРИТЕТНОЮ
ДЛЯ НАТО

Державний секретар США Джон Керрі заявив, що однією з основних тем самміту міністрів закордонних справ країн-членів НАТО в Туреччині стане участь Росії в конфлікті на Сході України. Про це він сказав під час зустрічі зі своїм турецьким колегою Мевлютом Чавушоглу.

За словами Керрі, на цій зустрічі НАТО розставити свої пріоритети. «Одним з них є російська агресія проти України», – сказав він і додав, що на самміті також буде розглянуто способи відповіді на «загрозу, котру екстремісти становлять для південного флангу НАТО». Самміт голів зовнішньополітичних відомств країн-членів НАТО відбудеться 13-14 травня в турецькій Анталі.

Раніше речниця Державного департаменту Марі Гарф заявила про «величезну кількість» російських військ на Донбасі. «США знають, що російські військові продовжують діяти на Сході України», – сказала М.Гарф. А посол США в Україні Дж.Паєт звинуватив Росію в розгортанні на Донбасі спеціальних військових тренувальних центрів.

ДЕРЖДЕП: ДВОСТОРОННІ
ВІЙСЬКОВІ НАВЧАННЯ
В ЯВОРОВІ НЕ
ПОРУШУЮТЬ МІНСЬКИХ
ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Сполучені Штати не вважають проведення двосторонніх військових навчань на Яворівському полігоні в Львівській області порушенням Мінських домовленостей.

Про це заявила речниця Держдепартаменту США Марі Гарф на брифінгу у вівторок, 21 квітня.

«Це не є порушенням Мінських угод», – сказала вона, додавши, що йдеться «про двосторонню співпрацю у військовій галузі, яка триває вже майже 20 років».

«Це робиться на запрошення українського уряду і є частиною нашого довгострокового партнерства в оборонній галузі на основі повної прозорості. Ми робили це при різних урядах України. Я не

пам'ятаю, щоб український уряд запрошував російських сепаратистів. І я не пам'ятаю, щоб Росія заперечувала проти подібних навчань при Януковичі», – сказала речниця Держдепу.

Зазначимо, Мінські домовленості передбачають, серед іншого, припинення вогню, відведення важкої техніки, звільнення заручників на Донбасі.

ДЖЕБ БУШ ВІДВІДАЄ
ПОЛЬЩУ, НІМЕЧЧИНУ
ТА ЕСТОНІЮ

Ймовірний кандидат у президенти США від Республіканської партії, колишній губернатор Флориди Джейб Буш на початку червня відвідає Німеччину, Польщу та Естонію, щоб з перших уст отримати інформацію про виклики європейській економіці та безпеці.

Повідомлення про це надійшло в той момент, коли Буш обмірковує можливість висунення своєї кандидатури на посаду президента США від його партії в 2016 році. Питання зовнішньої політики набувають дедалі більшого значення в боротьбі за крісло наступника Барака Обами, враховуючи, що республіканці не задоволені реакцією чинного президента на загрозу, яку становлять «Ісламська держава» та російська агресія проти України.

Візит Буша дасть йому можливість окреслити свої розбіжності з демократом Обамою, особливо в питаннях про НАТО, в період, коли члени альянсу Польща та Естонія із занепокоєнням спостерігають за подіями в Україні. Польські політики неодноразово закликали до посилення військової присутності США в регіоні. У бесіді з радіоведучим ток-шоу Г'ю Г'ювітом 30 березня Буш назвав президента Росії Володимира Путіна «нешадним прагматиком», заявивши, що США повинні дати Москві зрозуміти, що мають намір захищати альянс і його членів. Візит Джейба Буша також дозволить йому підкреслити відмінності у поглядах на зовнішню політику з Гілларі Клінтон – фаворитом серед кандидатів у президенти від Демократичної партії.

«ЛЕНСЕРИ»
ПОВЕРТАЮТЬСЯ
ДО ЯДЕРНОЇ ТРІАДИ

Надзвукові бомбардувальники В-1В «Ленсер» буде передано до складу глобального ударного командування військово-повітряних сил (ВПС) США, що контролює наземну та повітряну частину американської ядерної тріади. Про це повідомила прес-служба ВПС США. Нині вони входять до складу бойового авіаційного командування ВПС, що об'єднує сили тактичної авіації.

«Це перепризначення дозволяє об'єднати під одним командуванням всі три типи наявних стратегічних бомбардувальників і перспективну машину, створювану в рамках програми (LRS-B – Long Range Strike Bomber)», – зазначила секретар ВПС США Дебора Лі Джеймс.

63 літаки і сім тисяч військовиків буде передано з бойового авіаційного командування до складу глобального ударного командування протягом року.

Після виведення зі складу стратегічної авіації на початку 1990-х років В-1В використовувалися як літаки підтримки сухопутних військ, беручи участь в операціях на Балканах, в Іраку та Афганістані. Нині ці літаки позбавлені можливості застосовувати ядерну зброю і не входять до переліку ядерних сил США.

Передачу «Ленсерів» до ядерної тріади експерти пояснюють ядерним шантажем, до якого дедалі частіше вдається Кремль. Нагадаємо, президент Путін до річниці окупації Криму заявив, що ядерні сили Росії під час проведення спецоперації захоплення півострова було приведено у повну бойову готовність на випадок перешкод, які не дозволили б анексувати Крим.

«ТЕОДОР РУЗВЕЛЬТ»
НА ПЕРЕПОНІ ІРАНСЬКОГО
ОЗБРОЄННЯ ДЛЯ ХУТІ

Представники військово-морських сил США повідомили, що до берегів Ємену вирушив авіаносець «Теодор Рузвельт», який приєднався до вже наявних там американських кораблів для нової місії – в разі потреби перехоплювати можливі постачання зброї з Ірану шийтським повстанцям.

Нині в регіоні вже діє до десяти кораблів ВМС США, серед них крейсери й есмінці, що мають на борту десантні команди для висадки на інші судна та їхнього обшуку.

США збільшують свою військову присутність поблизу Ємену у зв'язку з повідомленнями, що шийтський Іран міг направити морський конвой зі зброєю для підтримуваного ним шийтського повстанського угруповання Хуті в Ємені. І Тегеран, і самі повстанці заперечують, що між ними є якийсь зв'язок.

У Ємені шийтське угруповання «Ансар-Аллах», більше відоме як Хуті за іменем його ватажка Абдель-Маліка аль-Хуті, що діє ще

з 2004 року, останнім часом різко розширило захоплені ним території, змусивши уряд країни до втечі. Нині воно контролює західну, густо населену третину Ємену зі столицею Саною; урядові нині підконтрольні лише переважно пустельні території в центрі й на сході країни.

ПОСОЛ США В ПОЛЬЩІ
ВИБАЧИВСЯ ЗА ЗАЯВИ
ДИРЕКТОРА ФБР

Посол США в Польщі Стівен Молл вибачився за висловлювання директора ФБР Джеймса Комі, який у своїй статті для газети Washington Post звинуватив поляків у причетності до... Голокосту. Молл зазначив, що висловлювання Комі були «неправильними, шкідливими і образливими». За словами посла, США вважають, що за Голокост «несе відповідальність виключно нацистська Німеччина».

У своїй статті Дж.Комі написав, що ті, хто в роки Другої світової війни жив в окупованій Східній Європі, зокрема в Польщі, розділяють відповідальність за німецьку політику знищення євреїв. Заява американського високопосадовця викликала хвилю обурення польської громадськості. Польський посол у Вашингтоні, президент Польщі та спікер польського парламенту виступили з протестом у зв'язку з твердженнями глави ФБР.

«Тим, хто не в змозі усвідомити історичну правду чесним шляхом, я хочу сказати, що Польща була не злочинцем, а жертвою Другої світової війни», – зауважила прем'єр-міністр Польщі Єва Копач.

НОВЕ ВБИВСТВО БІЛИМИ
ПОЛІЦЕЙСЬКИМИ
АФРОАМЕРИКАНЦЯ

Темношкірий мешканець міста Балтімор (штат Мериленд) Фредді Грей, який отримав смертельні травми під час затримання його поліцією, помер у неділю, 19 квітня. Його смерть викликала протести в місті, місцева влада пообіцяла провести прискіпливе розслідування інциденту.

Інцидент стався вранці 12 квітня. 25-літній Грей тікав від білих поліцейських, які намагалися його затримати на велосипедах. Афроамериканця наздогнали, повалили на землю й вдягнули наручники, деякий час тримаючи його на землі.

Після цього Грея доставили до поліцейської дільниці, куди викликали медиків, які відвезли його до шпиталю. Там Грей впав у кому, пережив клінічну смерть і помер. Лікарі діагностували в нього перелом хребта. «Його хребет було практично розірвано в межах ший», – сказав адвокат сім'ї Грея Вільям Мерфі. За його словами, Грей не скоював жодних злочинів, а те, що людина біжить, не є підставою для його арешту поліцією.

На прес-конференції мер Балтімору Стефані Роулінгс-Блейк та комісар поліції Ентоні Батс заявили, що готові надати громадськості всю інформацію про обставини смерті Фредді Грея.

ПУЛІТЦЕР-2015

Газета The New York Times отримала три Пулітцерівських премії. А газета штату Південна Кароліна The Post and Courier удостоїлася цієї найпрестижнішої журналістської нагороди в номінації «За служіння суспільству» за серію матеріалів про домашнє насилля. Журналісти газети вивчили справи про смерть 300 жінок за останнє десятиріччя. Журі назвало їхню працю «подвижництвом», оскільки в Південній Кароліні серед усіх американських штатів гине від насилля чи не найбільше жінок.

The New York Times дістала премії за журналістське розслідування про вплив лоббістів, за кращу політичну статтю, а також за фоторепортаж про спалах лихоманки Ебола в Західній Африці.

Дві премії дісталися газеті The Los Angeles Times – за статті про засуху в Каліфорнії та телевізійну критику. Ще дві престижні американські газети – The Wall Street Journal і The Washington Post – отримали по Пулітцеру кожна. Перша за публікацію раніше конфіденційної інформації про систему платежів за програмою медичної допомоги Medicare, а друга – за репортажі про проблеми в системі безпеки, що потягнуло за собою повний перегляд діяльності Секретної служби США, яка займається охороною перших осіб держави.

Вперше Пулітцера отримала компанія Bloomberg News – її журналіста, який досліджував, як великі американські компанії ухиляються від податків, нагороджено за журналістську майстерність. Премію за кращий художній твір отримав Ентоні Доер за роман «Весь світ, якого ми не бачимо».

**За повідомленнями
світових та американських
інформаційних агенцій**

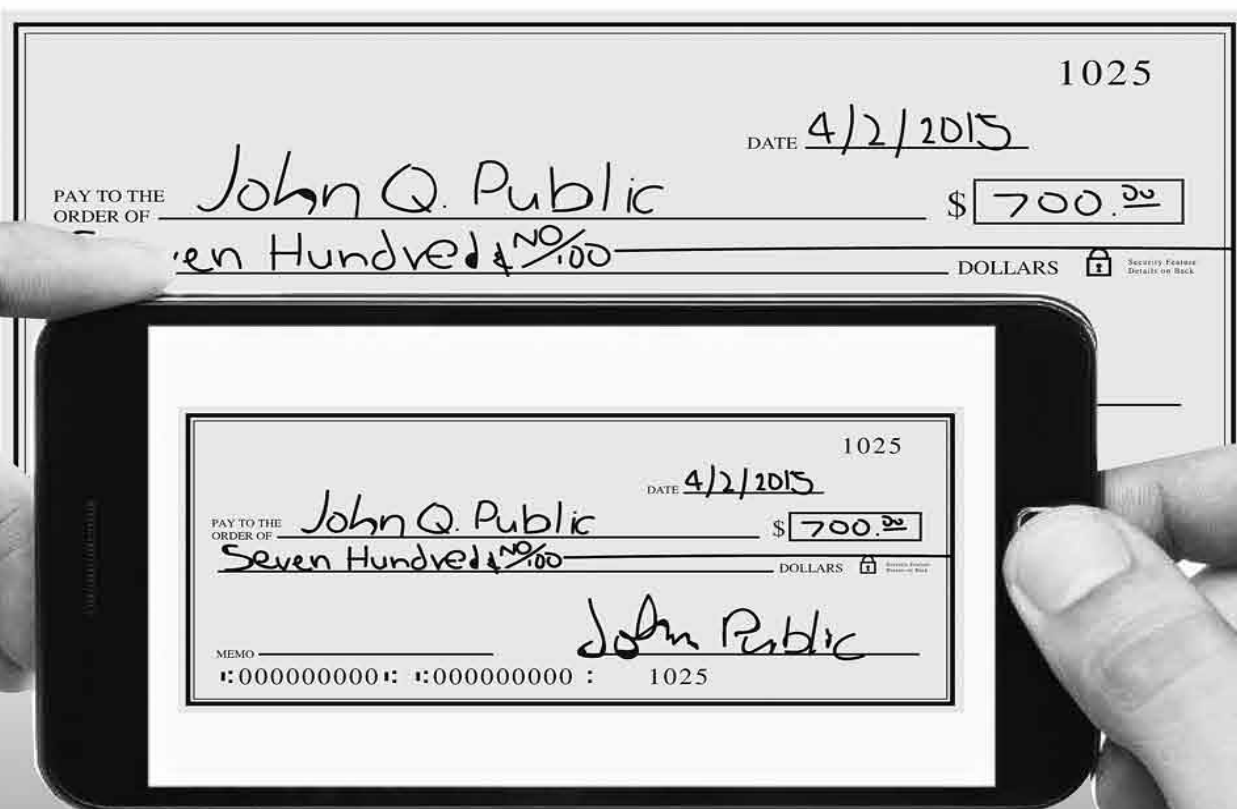

Selfreliance

Ukrainian American Federal Credit Union

Сфотографуйте свій чек і відправте на рахунок

користуючись нашою
НОВОЮ мобільною програмою

ANDROID APP ON
Google play

Available on the
App Store

5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911
300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079

Selfreliance.Com

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Послуга доступна тільки членам кредитівки, що мають активний чековий рахунок.
Просимо прочитати "Truth in Savings" інформацію, щоб довідатися про всі вимоги
стосовно рахунків у кредитівці "Самопоміч".
Докладні інформації про цю послугу подані у www.selfreliance.com/disclosures/

83-й Відділ Союзу Українок Америки

запрошує на виставку робіт з бісеру мисткині

ДАРІЇ ІВАШКО

У неділю, 3-го травня 2015 року
Відкриття виставки – о 11:00 год. ранку
Урочиста частина – о 2:00 год. по полудні
У приміщенні Союзу Українок Америки:
203 Second Ave. 4 floor, New York 10003

Добровільні датки призначенні
на «Допомогу жертвам української війни Гідності»

EAST VILLAGE MEAT MARKET

J. Baczynsky

Найпопулярніший у Нью-Йорку
український м'ясний магазин пропонує
широкий вибір вуджених домашніх ковбас та
свіжовиготовлених гарячих і холодних виробів
української та європейської кухні.

Tel. (212) 228 - 5590

Fax (212) 979 - 6593

E-mail: Eastvillagemeats@hotmail.com

139 2nd Ave. (Bet. 8th and 9th Streets)
NEW YORK, NY 10003

Store Hours	Monday – Thursday	8:00 am – 6:00 pm
	Friday	8:00 am – 7:00 pm
	Saturday	8:00 am – 6:00 pm

VISA • MASTERCARD • ACCEPTED

Самопоміч (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Спілка

Toll Free:

1-888-BANK UKE

www.bankuke.com

Маємо різноманітні позички на житло!

Від 10-ти до 30-ти років,
з фіксованим та зі змінюваним
опроцентуванням.

Звертайтеся до нас за порадою про
найкращу позичку для Вас:

(973) 471-0700, x 117.

Страхування життя – чи я можу жити без нього?

“ Згідно статистики, 80% дітей після смерті одного з батьків, чие життя не було застраховане, потрапляють у злидні. Отже, особисто ви можете жити без страхового забезпечення, але ваша родина, без сумніву, – ні. ”

Телефонуйте:
888-538-2833

Наявне не в усіх штатах.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ • КІНОФЕСТИВАЛЬ 2015

30 квітня-3 травня

ЧЕТВЕР 30 КВІТНЯ, 7 веч.

Таки красиві люди (2013)

Режисер: Дмитро Мойсєєв. 94 хв., укр./англ. підписи
Фільм представить д-р Юрій Шевчук, Колумбійський університет.
Легка перекуска після показу.

П'ЯТНИЦЯ 1 ТРАВНЯ, 7:30 веч.

Зелена кофта (2014)

104 хв., укр./англ. підписи
Режисер: Володимир Тихий («Україно "Гудбай"», Бабилон'13)

СУБОТА 2 ТРАВНЯ, 6 веч. • КОРОТКОМЕТРАЖНІ ФІЛЬМИ

Небесне озеро (2012)

Режисер: Діяна Ашик
17 хв., укр./англ. підписи

Алкоголичка (2013)

Режисер: Юля Гонтарук
31 хв., укр./англ. підписи

Богданчик (2014)

Режисер: Володимир Тихий
6 хв., рос./англ. підписи

Медик іде останньою (2014)

Режисер: Світлана Шимко
26 хв., укр./рос./англ. підписи

СУБОТА 2 ТРАВНЯ, 8 веч.

Брати. Остання сповідь (2013)

Режисер: Вікторія Трофіменко. 120 хв., укр./англ. підписи
Перекуска після показу

НЕДІЛЯ 3 ТРАВНЯ, 4 веч.

Україна. Точка відліку (2011)

Режисер: Сергій Буковський (Живі). 90 хв., укр./рос./англ. підписи

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
THE UKRAINIAN MUSEUM
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110

Вступ на кожну сесію:
12 дол. – дорослі
10 дол. – сеньори і студенти

Обмежена кількість місць!
Замовляйте квитки заздалегідь:
www.ukrainianmuseum.org

*Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!*

Інтернет: www.sumafcu.org

**Завантажте наш мобільний додаток
для зручності контролю за рахунками!**

Шукайте **SUMA FCU Mobile**

- Депозит чеків
- Перегляд балансів та історії транзакцій
- Перекази між рахунками та оплата позичок
- Оплата рахунків та більше

Телефонуйте 914-220-4900.

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA

E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936

E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг Велі

16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335

E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246

E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677

E-mail: newhaven@sumafcu.org

Your savings federally insured to at least \$250,000
and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Serving the Ukrainian Community of Philadelphia
UKRFCU.com
Ukrainian Selfreliance Federal Credit Union

INVESTMENT RESIDENTIAL & MIXED USE LOANS

Now Offering

3 Loan Terms: 6 & 12 Year Balloon Loans 12 Year Fixed Rate Loans

Available for: 1-4 family non-owner occupied properties
1-12 unit and mixed-use investment properties

Christina Hewko is USFCU's Business Loan Manager, with over 18 years of experience in helping people acquire funding to purchase and refinance investment properties.

To learn more about our real estate business loans, please contact Christina directly at christinah@ukrfcu.com or 215.725.4430 ext. 704

**Looking to finance your investment project in
Fairmount, Northern Liberties, Fishtown, Manayunk, or in the Northeast?**

To receive any product or service by the USFCU, you must be a member of the USFCU by opening a share (savings) account. All new memberships are subject to USFCU membership terms and disclosures (see membership eligibility at www.ukrfcu.com or inquire at any USFCU location). Please contact Christina Hewko (christinah@ukrfcu.com), Member Business Loan Manager, to learn more about the member business loan products we offer - 215.725.4430 ext. 704.

Federally insured by the NCUA.

ПАМ'ЯТЬ

18-19 квітня єпископ Даниїл, правлячий архиєрей Західної єпархії, голова Консistorії Української Православної Церкви США, вітав тисячі паломників, які в Провідну неділю, через тиждень після свята світлого Воскресіння Христового, прибули до духовного центру Української Православної Церкви США в Бавнд-Бруку (штат Нью-Джерсі), щоб віддати шану рідним, близьким, приятелям, знайомим, які знайшли свій останній прихисток на Свято-Андріївському цвинтарі, який називають Некрополем української Америки.

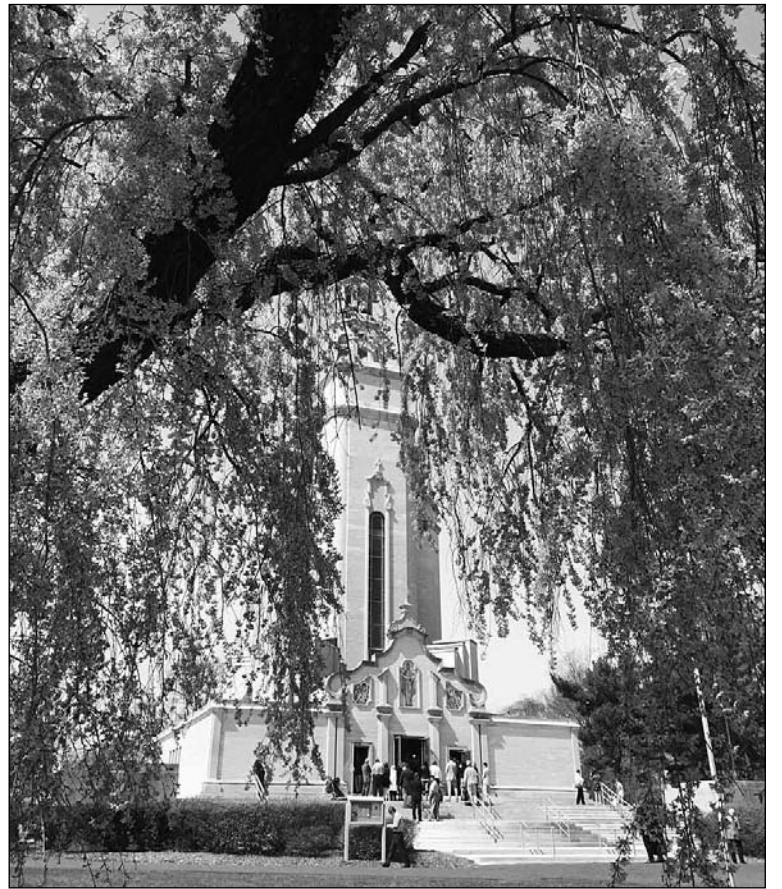
Цьогорічні духовні святкування розпочалися в суботу вранці Божественною Літургією в церкві-пам'ятнику Святого Андрія. Під час Літургії були згадані всі ті, хто похований на Свято-Андріївському цвинтарі. Як і кожного року, підготовка до щорічного паломництва розпочалася тижні наперед. З першим ранковим сонячним промінням почали прибувати перші паломники, кожного з яких у центрі митрополії гостинно зустрічали члени Української Православної Ліги. Менеджер господарської частини центру митрополії Петро Рудий з групою своїх працівників подбали про все необхідне для того, щоб паломники могли безпечно пересуватися, паркувати свої автомобілі та користуватися спеціальними автобусами, які безкоштовно перевозили їх від Культурного центру до цвинтаря й назад.

Свято-Андріївський цвинтар став місцем духовного возз'єднання для багатьох відвідувачів. Сотні людей відвідали мавзолей Святого Воскресіння, в якому поховано Святішого Патріарха Мстислава I.

Український культурний центр знову був наповнений подіями. Численні церковні організації представили тут розгорнуті плакати про свої служіння серед вірних церкви та в Україні. Український православний музей, розташований на території духовного осередку Церкви, пропонував відвідувачам можливість дізнатися більше про свої історичні, духовні та культурні корені. Директор музею пані Наталя Гончаренко та директор архіву Консistorії та директор архіву Консistorії доктор Михайло Андрець особисто давали відповіді на численні запитання відвідувачів, які проявили цікавість щодо процесу будівництва музею. У другій половині дня всі мали нагоду відвідати Свято-Софіївську українську православну теологічну семінарію, а пізніше - пікнік із семінаристами нашої Церкви, організований групою Української Православної Ліги від семінарії. Обидва архиєреї - митрополит Антоній та єпископ Даниїл - прибули на пікнік для того, щоб оцінити кулінарні здібності студентів і скуштувати смачні страви.

У неділю вранці ієрархи Української Православної Церкви США у центрі своєї митрополії вітали преосвященнішого єпископа Саву - ієрарха єпархії Грузинської Православної Церкви Північної Америки. Це був перший офіційний літургійний пастирський візит єпископа Сави до митрополії УПЦ США для того, щоб спільно з українськими православними християнами помолитися за мир, спокій і солідарність в усьому світі. Божественну Літургію служили три ієрархи: митрополит Антоній, єпископ Даниїл і єпископ Сава, у співслужінні місцевих священиків. Під клич дзвонів «Зустріч архиєрея», який лунав по цілій околиці, єпископи у процесії духовенства та вівтарних прислужників вирушили з історичного Fisher House (будинку Фішерів) на святкову Літургію до церкви-пам'ятника. Біля входу до церкви, діти парафіяльної школи українознавства, директором якої є Галина Маринець, вітали духовних бать-

Після читання Євангелії, з благословення Високопреосвященнішого митрополита Антонія, єпископ Даниїл звернувся до людей з проповіддю. Він вийшов через царські ворота в жовто-гарячому омофорі, відгукнувшись на заклик багатьох християнських громад по всій території Сполучених Штатів Америки вдягти цієї неділі помаранчеве - в підтримку і пам'ять про невинно убієнних православних християн на Близькому Сході. Єпископ також згадав невинних майже 6000 українських чоловіків, жінок та дітей, які втратили свої життя через російську агресію на Сході України. Жовто-гарячий єпископський омофор став нагадуванням про болі цих людей. Владика Даниїл також згадав про побожну традицію українських православних християн відвідувати могили своїх близьких, щоб поділитися з ними радісною новиною про Воскресіння Христове. Не забув він і про трагічні події на Чорнобильській атомній електростанції, які сталися 29 років тому. Владика Даниїл говорив і про сучасні рани

Церква-пам'ятник Св. Андрія Первозванного

РАДІСТЬ ПОМІЖ СКОРБОТОЮ Й ПЕЧАЛЛЮ

Панахида біля головного хреста на Свято-Андріївському цвинтарі

ків традиційним українським привітом та квітами. Староста місцевої громади Св.Ап. Андрія Первозванного Дмитро Козлюк привітав митрополита Антонія, єпископа Даниїла і єпископа Саву з дружньої Грузинської православної громади. Три сестриці від імені сестрицтва Покрови Пресвятої Богородиці при церкві-пам'ятнику (пані-матка Леся Сівко, Валентина Руда та Анна Шевченко) зустріли єпископів хлібом-сіллям на українських вишиваних рушниках. Вклонившись перед владиками, сестриці, як матері громади, просили їх молитися за молодь Церкви, в цей час, коли світ кидає виклик традиційному сімейному вихованню та духовному життю. Останнім, піднісши на престольний хрест, привітав владику настоятель храму протоієрей Юрій Сівко. Відповідаючи на численні вітання, митрополит Антоній запевнив всіх присутніх у щирих молитвах єпископів, вітаючи усіх: «Христос воскрес!»

Під час панахиди діти тримали портрети героїв Небесної сотні

— історичні, політичні, церковні - як в Україні, так і США, закликаючи вірних, які зібралися в церкві, бути свідками Воскреслого Господа Ісуса Христа для цілого світу, який так жадає любові, надії і милосердя. Божественну Літургію в переповненій церкві Св. Андрія Первозванного молитовно доповнив місцевий хор під керівництвом Михайла Андреця.

Після Божественної Літургії в церкві Св. Андрія, збудованої в пам'ять жертв Голодомору 1932-1933 років, ієрархи Церкви разом з духовенством та укра-

їнсько-американськими ветеранами Збройних Сил США на чолі процесії, попрямували до головного хреста, де відбулася панахида за жертвами Голодомору-геноциду 1932-1933 років, Чорнобильської трагедії та за тими, хто поліг у війнах і віддав своє життя за Христа, ставши на захист Його Церкви протягом всієї історії. Під час панахиди було згадано поіменно всіх героїв Небесної сотні. Після відправи біля головного хреста на цвинтарі процесія вирушила до мавзолею святого Воскресіння,

місця спочинку першого Патріарха Київського та всієї України Мстислава I, де відбулося поминальне богослужіння за Патріархом, ієрархами та духовенством, які служили Українській Православній Церкві США та в діаспорі.

Як і в попередні роки, протягом двох днів, у суботу та неділю, в Культурному центрі паломники мали змогу покуштувати смачні українські страви, купити традиційні писанки, картини, кераміку, ювелірні вироби, церковні ризи, музичні компакт-диски та багато іншого. Семінарія Святої Софії УПЦ США в черговий раз стала місцем, де молодь могла зібратися для того, щоб покуштувати морозива. Зібралося майже 120 дітей з усієї країни. Цю подію щорічно організовує відділ праці з молоддю з допомогою Православної Ліги парафії Св. Димитрія в місті Картерет (Нью-Джерсі).

І цього року, як завжди, щорічне паломництво стало свідком поминальної традиції багатьох поколінь української імміграції, які прийшли вклонитися пам'яті своїх предків. Зворушливої традиції, коли батьки передають своїм дітям, а їхні діти - своїм відповідальність за збереження коду пам'яті свого роду й свого народу. І хоч цвинтар - це місце скорботи й печалі, радість осяювала людські душі й серця. Бо лунало над цвинтарем радісне «Христос воскрес!», відлунюючись ще радіснішим «Воістину воскрес!».

Прес-служба УПЦ США

У ГРОМАДІ

15 березня в Рочестері (штат Нью-Йорк) відбувся добродішній концерт Української капели бандуристів ім. Тараса Шевченка «Брати, будемо жити!» за спонсорства та підтримки місцевої Української Федеральної Кредитної Спілки.

Концерт, що відбувся у концертному залі музичної школи Гокстайн, збадворив дух усіх більш як 700 присутніх, наповнив енергією та залишив слід у пам'яті на довгі роки. Довготривалими оплесками та вигуками «Браво!» аудиторія найперше дякувала Українській капелі бандуристів з Детройту під керівництвом Олега Махлая.

Основним його організатором виступила Українська Федеральна Кредитна Спілка (Рочестер) з метою гуманітарної допомоги Україні. Початково планувалося зібрати 50 тисяч доларів, але завдяки масовій підтримці спонсорів, як індивідуальних осіб так і бізнесів, заплановану суму було перевершено.

Одночасно в концерті взяли участь вокальний ансамбль з місцевої Слов'янської п'ятидесятницької церкви, учні школи українознавства імені Т.

Фрагмент концерту Української капели бандуристів ім. Т.Шевченка в Рочестері

Шевченка та танцювальна група Української творчої фундації з Рочестеру. Вкотре виконавці та інструктори продемонстрували свою майстерність у піснях, віршах та хореографії. Було очевидним, що душа кожного виконавця болить за тяжкі часи, які переживає наша Україна та її народ. У артистичній формі юні серця продемонстрували ще й ще раз, що «Наша дума, наша пісня, не вмре, не загине...»

Концерт, зокрема його основна частина, в якій виступала ушлявлена капела бандуристів та хор, не залишила байдужим нікого. Серед присутніх були не

лише українці, а й особи інших національностей, які в тяжку хвилину прийшли підтримати Україну. Особлива подяка литовській та польській громадам, які пліч-о-пліч ідуть з нами у боротьбі за свободу та відверто, щиро, по-братерськи підтримують нас у ці нелегкі часи.

Впродовж вечора звучали твори на слова великого Тараса Шевченка. Прекрасні, могутні, проникливі голоси виконавців торкалися найтонших струн душі кожного, хто прийшов на концерт. Звук бандури наповнив концертний зал магічністю та щоразу примушував затамувати подих, і, здавалося, ли-

нув через океан, додаючи сил Україні в її боротьбі за правду та щасливе майбутнє свого народу, який упродовж віків терпеливо, наполегливо й мирно шукає кращої долі, намагаючись утвердити свою державність.

Високу майстерність, талант та професійність продемонстрував кожен бандурист та співак хору, а талант керівника й диригента Олега Махлая приємно вражав та викликав вдячні овації. Його енергія, відчуття кожної ноти твору передавалися аудиторії щосекунди, що стало запорукою неймовірного успіху виступу капели та концерту в цілому.

Від імені громад Рочестера, Сиракуз, Бафало та околиць хочемо щиро подякувати Українській Федеральній Кредитній Спілці в Рочестері, іншим спонсорам та всім причетним до цієї величної імпрези – за ідею, організацію, участь, співпереживання та фінансову підтримку. За гідний внесок у підтримку духу та єдності України, так, як нам заповідав Великий Шевченко – любити свою Україну «во время люте, в останню тяжкую минуту» й молити за неї Всевишнього повсякдень.

Таня Дашкевич
Рочестер (штат Нью-Йорк)

МОЛОДІ ЛІДЕРИ ГРОМАДИ ЗАВТРАШНЬОГО ДНЯ

Учасники 11-го провідницького семінару СУМу у Вашингтоні

28-29 березня у Вашингтоні, в Посольстві України в США, відбувся 11-й провідницький семінар Спілки української молоді (СУМ), в якому взяли участь молоді члени цієї організації з різних штатів Америки та їхні виховники.

Проведення семінарів СУМу в приміщенні дипломатичного представництва стало вже доброю традицією. Метою таких семінарів є виховання в учнівської молоді 11-12 класів лідерських якостей для виконання в майбутньому функцій провідників української громади.

Під час відвідин посольства молоді українці мають можливість ознайомитись з історією та діяльністю української дипломатії в США, зустрітись і поспілкуватись зі співробітни-

ками посольства. Виступаючи перед учасниками цього річного семінару, посол України в США Олександр Моцик подякував їм за збереження українських традицій, культури та мови на території Сполучених Штатів, а також наголосив на важливій ролі молодого покоління українців Америки у підтримці України та подальшому зміцненні українсько-американського співробітництва.

Глава диппредставництва також нагородив СУМ Почесною грамотою Посольства за вагомий внесок у збереження, розвиток і популяризацію у США української духовної, історичної та культурної спадщини, яку вручив голові Крайової управи СУМу Юрію Микитину.

Прес-служба Посольства України в США

СТАРОВИННІ КАНТИ ЮЛІЯНА КИТАСТОГО В ЧИКАГО

У передвеликодні й великодні дні знаний український бандурист Юліан Китастий, який живе й творить в Нью-Йорку, відвідав Чикаго з духовно-музичною місією.

У храмі Святого Йосифа Обручника він виконав стародавні канти та псалми, які викликали великий інтерес не лише в українських парафіан церкви, а й американських музикознавців та етнографів.

Бандурист Юліан Китастий

Юліан Китастий – композитор, диригент, кобзар, бан-

дурист, сопілкар. Народився у Детройті, навчався у Канаді, переймав навички гри на бандурі від батька Петра Китастого, який тривалий час керував ушлявленою капелою бандуристів ім. Тараса Шевченка. Твори Юліана Китастого звучать у фільмі Олеса Саніна «Поводир», який було висунуто Україною для участі в конкурсі на здобуття премії «Оскар» в номінації «Кращий іноземний фільм».

Вл. інф.

МОДА – ЦЕ МИР

19-28 квітня в США відбуваються благодійні покази колекцій відомої львівської дизайнерки Олени Даць. Модні покази вже відбулися у Філадельфії (штат Пенсильванія), на черзі – Нью-Йорк, Клифтон (Нью-Джерсі), Чикаго (Іллінойс) та столичний Вашингтон.

Дизайнерка Олена Даць закінчила Львівську академію мистецтв, з 2005-го року – учасниця показів на Ukrainian та Paris Fashion Week. Бренд Olena Dats' успішно поєднує глибинні українські традиції з модерними тенденціями.

Частину виручених коштів від американських показів буде переказано на допомогу сім'ям, постраждалим від війни та дітям-сиротам в Україні.

Інф. «НГ»

ЕКРАН

Основне призначення кіно - будити почуття і совість. Ці слова відомого кінознавця Сергія Тримбача, чинного голови Національної спілки кінематографістів України, який у 2011 році прилетів до Нью-Йорка на маловідомий тоді, другий за ліком міжнародний фестиваль українських та пострадянських фільмів, щоб спеціально взяти участь в його

урочистому відкритті в Українському музеї, можна взяти епіграфом до кінофестивалю, який розпочинається все там же, в Українському музеї, 30 квітня. Старт цей нелегкий. Цього року його взагалі могло б не бути. Не через брак «матеріалу», а через ситуацію в Україні й «вихід з кадру» одного з головних спонсорів – фундації «IzolyatsiaPlatform for Cultural Initiatives», територію якої в Донецьку тепер захоплено сепаратистами й перетворено на в'язницю для військовополонених. Але ті, хто стояв біля витоків KinofestNYC й доклав стільки зусиль, щоб розвинути його й проводити впродовж п'яти років, так само сьогодні роблять усе можливе, щоб традиція не перервалася. По суті, всю роботу з цьогогорічним проведенням фестивалю взяли на себе три особи: Ганя Кріль-Пизюр, Дем'ян Колодій і Андрій Вітюк.

Про те, яким буде цей фестиваль в інтерв'ю нашому тижневику розповіла Ганя Кріль-Пизюр, завідувач публічних програм Українського музею, координатор цьогогорічного кінофестивалю пострадянського кіно.

Український музей з самого початку проекту був пов'язаний з цим фестивалем. І навіть, коли фестиваль завершувався, в нашій роботі кінопрограма продовжувала посідати й посідала важливе місце – щороку ми представляємо публіці до 20 кінофільмів.

Започаткований п'ять років тому, фестиваль набрав сили, показував зростаючий інтерес й глядацьку активність до кіномистецтва, яке твориться на пострадянському просторі. Ми намагалися тримати здоровий баланс між українськими і неукраїнськими фільмами. Етнічне розмаїття про-

грами забезпечило нам різноманітну аудиторію, яка репрезентувала різні етнічні групи. Вони могли дивитися на себе, так би мовити, збоку й ділитися своїми пострадянськими історіями. Минулого року, наприклад, вже працювало 12 сесій, на конкурс було представлено понад сто фільмів, більшу зацікавленість проявляли спонсори...

Цього ж року через низку українських проблем, більшість з яких очевидні, ми вирішили все-таки не переривати традиції, а повернутися до первісного формату.

Кінофест триватиме з 30 квітня до 3 травня. Замість 12 сесій буде 5. Буде представлено як повнометражні, так і короткометражні стрічки. Фільми транслюватимуться мовою оригіналу з англійськими субтитрами.

Ми хочемо, щоб молоді режисери з пострадянського, постсоціалістичного простору мали нагоду й платформу показувати свої кінофільми й можливість почути думку колег, критиків, пересічних глядачів, тобто, професіоналів і непрофесіоналів, які живуть у подібних «координатних системах», якщо йдеться про східно-європейські країни, або цілком протилежних, якщо це США. Крім того, ми хочемо дати нагоду американському, українському (й не лише) глядачеві ближче познайомитися з сучасним молодіжним незалежним постсоціалістичним кінематографом й через нього краще зрозуміти те, що відбувається сьогодні на тому просторі.

Так що запрошуємо всіх до кінофестивального залу Українського музею в Нью-Йорку.

ЛАСКАВО ПРОСИМО НА КІНОФЕСТИВАЛЬ — 2015!

30 квітня - 3 травня в Українському музеї в Нью-Йорку відбудеться фестиваль кінофільмів пострадянського простору

ТАКІ КРАСИВІ ЛЮДИ

Стрічка стала дебютною повнометражною роботою київського режисера Дмитра Мойсеева. Фестивальна прем'єра відбулася 24 жовтня 2013 року в конкурсній програмі кінофестивалю «Молодість». Фільм знімався в Івано-Франківську, Києві та Криму. Перед тим, як вийти в український прокат, він демонструвався на міжнародних фестивалях в Італії, Польщі, США та Вірменії.

«Мої герої добрі - в цьому і полягає їхня краса. Живі почуття, емоції і реакції персонажів - ось з чим мені було цікаво працювати і що, я сподіваюся, буде цікаво глядачеві в моєму фільмі», - вважає режисер Дмитро Мойсеев.

«Такі красиві люди» - це історія п'яťох людей, які втекли від цивілізації й живуть на березі моря. Вони ловлять рибу, влаштовують домашні вистави, читають японську літературу. Утім, є дещо, чого бракує у цій ідилії.

ЗЕЛЕНА КОФТА

Український психологічний трилер режисера Володимира Тихого, творця резонансних кінопроектів «Україно, Goodbye!» та «Babylon'13», автора стрічок «Зима, що нас змінила» та «Наша Надія». Прем'єрний показ фільму відбувся 26 вересня 2013 року в Іспанії.

«Зелена кофта» - це історія юної дівчини, що намагається добитися справедливості в сучасній Україні (Києві). Це також історія про корупцію й байдужість українського суспільства, які й призвели до Євромайдану та громадянської війни. Події трилера обертаються навколо зникнення 7-річної дитини. Коли міліція закриває справу, так і не розкривши її, старша сестра хлопчика вирішує взяти справу в свої руки і знайти брата сама...

«Зелена кофта» брала участь у конкурсній програмі 61-го Міжнародного кінофестивалю в Сан-Себастьяні (Іспанія), а також її фрагменти було представлено в рамках роботи Українського національного павільйону на Канському фестивалі, 4-му Одеському кінофестивалі та Варшавському міжнародному кінофестивалі-2013.

ЖИВІ

Трагедію Голодомору вплетено в сюжет світової драми початку 1930-х: параліч економіки у США, прихід до влади Гітлера в Німеччині, війна більшовицького уряду, очолюваного Сталіним, із селянством у Радянському Союзі. Своєрідним провідником у фільмовій мандрівці пеклом історії виступає британський журналіст Гарет Джонс, чия правда про трагедію українців не була почута на Заході. Уряди багатьох країн виявили байдужість до чужої біди. Хоча ситуацію в Україні знали добре - про це свідчать оприлюднені у фільмі документи...

Свідчення людей, що пережили голодний морок, переплітаються у фільмі зі щоденниковими записами, які робив Джонс під час поїздки в Україну в березні 33-го. Вони були дітьми, коли у їхніх батьків відібрали все. Селян, що жили і працювали на найродючіших у світі ґрунтах, було віддано на поталу голоду й повільної смерті. З тих, хто уцілів, формували армію рабів... Лише тепер ці люди оповідають про пережите. Про те, як їхніх батьків погнали у «світле майбуття». Як забирали останнє. Як вимирали села.

Як вони лишилися жити... «Краще б ми не народжувалися», - каже один із свідків.

«Живі» нагороджено «Срібним абрикосом» на Єреванському МКФ, «Гран-прі Женева-2009» Міжнародного форуму MEDIAS «Північ-Південь» у Женеві, спеціальним призом журі Міжнародного фестивалю арт-гаузного кіно в Батумі (Грузія), а нещодавно включено до офіційної програми МКФ «Камерімідж» у Лодзі (Польща) (28 листопада - 5 грудня, 2009) та МКФ «Тисяча один» у Стамбулі (Туреччина) (грудень, 2009).

БРАТИ. ОСТАННЯ СПОВІДЬ

Стрічку «Брати. Остання сповідь» українського режисера-дебютанта Вікторії Трофіменко створено на основі переказаного багатьма мовами світу твору шведського письменника Торґні Ліндгрена «Джмелиний мед». Реалії шведської сім'ї перенесено у високогір'я

Карпат. Там господарюють два брати, серця яких крає непримиренний двобій. За словами деяких критиків, стрічку розуміють глядачі, які мають життєвий досвід, в тому числі, й романтичний. Адже одна з інтриг фільму в тому, що в братів була одна дружина на двох...

Картина здобула чотири відзнаки кінофестивалів: нагороди «Найкращий дебют» на кінофестивалі в Румунії, «Найкращий сценарій» кінофестивалю «Кіношок», «Найкраща жіноча роль» у Москві і «Приз російської преси».

УКРАЇНА. ТОЧКА ВІДЛІКУ

Документальний фільм «Україна. Точка відліку» режисера Сергія Буковського присвячено 20-літтю української незалежності. Він простежує події трьох років української історії, а саме 1989, 1990 та 1991-го. Серед учасників фільму - низка відомих особистостей: Леонід Кравчук, перший Президент України, Станіслав Шушкевич, колишній голова білоруського парламенту, Геннадій Бурбуліс, колишній держсекретар Російської Федерації,

Джеймс Бейкер, колишній держсекретар США, політолог Збігнєв Бжезінський, а також сучасні українські діячі: Мирослав Попович, Левко Лук'яненко, Семен Глузман, Оксана Забужко... На міжнародному фестивалі Docudays у Києві глядачі влаштували овацію на титрах. На фестивалі «World Media Festival» у Гамбурзі «Точка відліку» отримала золоту статуетку в номінації «Документальний політичний фільм».

У Стамбулі на фестивалі доктелефільмів «TRT Documentary Awards» стрічка потрапила до фіналу зі 160 претендентів

Сергій Буковський - відомий київський кінорежисер, який за чверть століття роботи в кіно зняв майже півсотні документальних кіно- та телефільмів. Серед кінокритиків за ним закріпилася характеристика: «Буковський - це великий знак якості».

ЗНАК БІДИ

26 квітня 2015 року в двадцять дев'ятий раз відзначатиметься сумна річниця Чорнобильської катастрофи. Для раніше суто теоретичного поняття «максимально небезпечна можлива аварія (МНМА)» з квітня 1986 року існують реальні зображення, розповіді, неймовірно трагічні історії і, перш за все, усвідомлення того, що наслідки такої аварії неможливо передбачити. Двадцять дев'ять років тому стало можливим те, що було на межі неможливого. Сьогодні воно носить назву «Чорнобиль».

Вже майже три десятиліття світові відомо назва того українського містечка, на честь якого в 1970 році було названо чергову радянську АЕС: Чорнобильська атомна електростанція (ЧАЕС). В Україні старше покоління пов'язує з нею подію, яка свого часу потрясла світ, проте на сьогодні втратила актуальність і годиться лише іноді для розповідей про радянське минуле. Для молодого покоління Чорнобиль є історичною датою, однією з багатьох, вже давно перекритих іншими катастрофами. Чорнобиль з року в рік відсувається на дедалі нижчу сходинку в переліку найважливіших подій XX століття.

дому. В офісера хімічної розвідки, якого надибав дорогою, намагався з'ясувати ступінь радіації, але той, закривши дозиметр рукою, відказав, що йому заборонено хоч би що розголошувати. Юрій попросив дружину не виходити надвір, зачинити всі кватирки. Одяг, що був на ньому й на дитині, упакував у поліетиленовий мішок, взуття виставив за поріг. У помешканні зробили вологе прибирання.

Того ж дня о 4-й годині по полудні Юрій Андреев заступив на зміну. Другий енергоблок працював на повну потужність, але перебував у складному аварійному стані: десятки тисяч кубічних метрів радіоактивної води з четвертого реактора, разом з графітом і урановим паливом, розлилися підвальними приміщеннями станції. Через коротке замикання, що відбулося, могло забракнути живлення для головних циркуляційних насосів, які охолоджували реактор. Назрівала загроза ще однієї серйозної аварії, адже блок мало надавався до керування.

– Потрібно було терміново зупинити блок, але ніхто не знав, як це зробити. Попередня зміна не залишила нам жодних напрацювань, хоча й мала вдосталь часу. Така бездіяльність колег мене неабияк обурила, – згадує колишній старший інженер управління турбін другого енергоблоку ЧАЕС. – Згодом подзвонили з бомбосхо-

Розповідь Юрія Андреева повсякчас переривається сухим тривалим кашлем: даються взнаки опіки голосових зв'язок, котрих зазнав у квітні 1986-го.

– Опісля мені часто сниться один і той самий сон. Буцїмто я працюю на блоці, а хтось навмисне спричинює відхилення параметрів реактора, змушуючи мене раз по раз виправляти ситуацію. І ось за мить має статися обезводнення реактора, тож він розплавиться й вибухне, – розповідає Юрій Андреев. – Просинався завжди до вибуху. Серце вистрибувало з грудей, тому заснути більше не міг. Тож доводилося випивати склянку горілки, аби знову поринути в сон.

Якщо до аварії на ЧАЕС працівники милися й перевдягалися в санпропускниках, щоб не виносити радіоактивного бруду надвір, то тепер було навпаки. Перед входом до блоку стояли дека, заповнені розчином марганцівки, куди всі ступали, дезактивуючи взуття. Безлюдна велетенська станція рясніла цими «кривавими» слідами. Експлуатаційники мусили ходити між купами спецодягу та спорядження пожежників. «Здавалося, що переступаєш через мертвих, адже було відомо, що чимало пожежників загинуло ще першого дня», – каже Юрій Андреев.

Доки на роботу возили пасажирськими автобусами, працівники станції нічого не

зі свинцем упали в центральний зал сусіднього третього реактора. Якби вони поцілили в небезпечніші зони, це викликало б ще одну атомну аварію. Випадкове пошкодження трансформаторів, кожен з яких містив по 100 тонн оливи, могло спричинити загоряння всієї ЧАЕС.

Марно зробили й підкоп під четвертий реактор: гадали, що ядерне паливо, проплавивши конструкцію енергоблока, піде вглиб землі, як у фантастичному голівудському фільмі «Китайський синдром». Аби охолодити реактор, планувалося закачати в нього рідкий азот. Ешелони з ним прямували до ЧАЕС з усього Радянського Союзу. «Хоча від такої ідеї відмовилися, маємо кілька десятків орденоносців, які отримали нагороди саме за подавання азоту в аварійний реактор», – розвінчує один із чорнобильських міфів Юрій Андреев.

За словами ліквідатора, 10-12 тисяч осіб у квітні-травні 1986 року перенесли на ногах променеву хворобу першого ступеня. Каже, що їм щоразу знижували дози опромінення: «У квітні мені в медичну книжку записали 9 рентгенів, найбільше – в серпні, 18. Згодом розрахунки показали, що у квітні я мав понад 80 рентгенів».

Працівника ЧАЕС з 10-річним стажем і ліквідатора наслідків аварії Юрія Андреева обурює, коли розповідають, що директор якоїсь там чорнобильської ідальні буцїмто

ОБПАЛЕНІ «МИРНИМ АТОМОМ»

29 років тому сталася найбільша техногенна катастрофа в історії людства

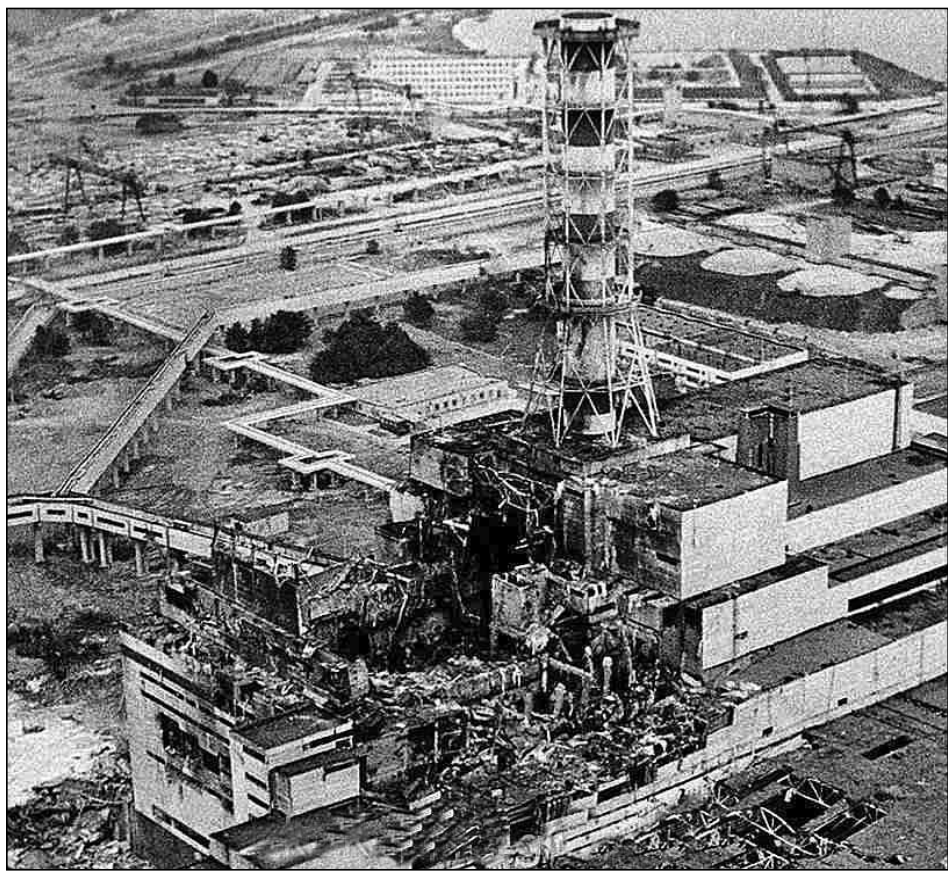
І все-таки Чорнобильська катастрофа засадничо відрізняється від усіх інших катастроф. Одрозумівши катастрофічності цунамі чи руйнівного землетрусу починається відбудова, часто пов'язана з модернізацією, розвитком та прогресом. Після такого роду катастроф знову починається майбутнє. Після ж Чорнобильської катастрофи не починається нічого. Тільки занепад і запускання в закритій зоні, що пильно охороняється. Майбутнє там стало неможливим на невизначений час. Земля, яка не має майбутнього, – це звучить страхотливо, неначе про нашу планету після ядерного апокаліпсису, яким нині погрожує світові Путін.

...26 квітня 1986 року о 1:23 ночі на Чорнобильській АЕС вибухнув четвертий енергоблок. Смертоносна радіоактивна хмара накрила навколишню територію, залишила слід над Європою й навіть сягнула східного узбережжя США. Променевого ураження тоді зазнали майже 600 тисяч людей, передусім ліквідатори наслідків цієї найбільшої у світі техногенної катастрофи. Доступ до ЧАЕС і нині обмежено 30-кілометровою зоною відчуження.

35-річний начальник зміни другого блоку ЧАЕС Юрій Андреев, як і всі його колеги, жив у місті енергетиків – Прип'яті. Уранці 26 квітня він, узявши триколісний велосипед, вийшов з дворічною донькою на вулицю прогулятися. Правда, дружина казала, що на колгоспному ринку не дозволяють продавати зеленину, буцїмто на АЕС стався якийсь вибух, є навіть загиблі. Проте Юрій не повірив базарним чуткам. Надворі впало в око, що поливальні машини чомусь миють дорогу й хідники не водою, а піною; місто патрулюють посилені наряди міліції.

– Бачив, як автобусами зі станції везли персонал, але не в цивільному одязі, як зазвичай, а в засобах захисту, в респіраторх. Мчали автомобілі швидко до допомоги, – згадує Юрій Андреев. – Коли ми з донькою вийшли на околицю міста, звідки видно атомну станцію, перед очима постала жаклива картина: маячила лише одна стіна четвертого блоку, а самого центрального залу не було. Реактор «дихав» просто в атмосферу, в небо тягнувся сірий дим.

Чоловік схопив дитину однією рукою, велосипед – другою й мерщій кинувся до-

26 квітня 1986 року, о 1:23 ночі, на Чорнобильській атомній станції, побудованій посеред українського Полісся, сталася найбільша в історії людства техногенна катастрофа

вища станції, де розташувалася урядова комісія, й дали згоду на відключення блоку, як запропонували наші інженери. Однак належного документа ніхто не підписав, а саму розмову вели міським телефоном, з якого не здійснюється магнітофонний запис. Стало зрозуміло: відповідальність з нами ніхто поділяти не збирається.

Усі чотири інженери зміни добре усвідомлювали, що грубо порушують інструкцію, відключаючи блок, не охолодивши реактора. Але іншого виходу не було, бо вода наповнювала приміщення й будь-якої миті з ладу могло вийти обладнання. Тоді реактор став би цілком некерованим. Оскільки на робочих майданчиках перебував персонал, звукову сигналізацію, що спрацювала на високий рівень радіаційного забруднення, вимкнули: не хотіли страхати працівників несамовитою сиреною.

знали про ступінь радіаційного забруднення. Коли ж автобуси замінили військовими бронетранспортерами, експлуатаційники вжахнулися: бортовий дозиметр на 200 рентгенів зашкалював. Сховатися ніде, бо зовні гамма-випромінювання було ще інтенсивнішим. Згодом дізналися, що на території довкола ЧАЕС радіаційна активність перевищувала 700 рентгенів на годину. Припустима ж норма – 5 рентгенів на рік!

Юрій Андреев указує на численні помилки під час ліквідації аварії на ЧАЕС. Так, жодної користі не було від піску, який скидали з гелікоптерів на розплавлений реактор, а скинутий свинець лише завдав лиха: ліквідатори дихали випарами цього важкого металу (з організму він не виводиться). Щоправда, авіатори здебільшого промахувалися, наприклад, кілька мішків

заснав опромінення в 150 рентгенів. Діагноз променевої хвороби став тоді «модним», і багато хто намагався будь-що дістати таку довідку. З 15 травня 1986 року було заборонено ставити діагноз «променева хвороба». Апофеоз несправедливості: 1989 року в усіх працівників ЧАЕС зникли медичні книжки. Кажуть, їх вивезли кудись до Росії й засекретили.

– Гадав, що після аварії довго не проживу, тому все зароблене відкладав дітям на майбутнє. На ощадній книжці назбиралося 40 тисяч карбованців, проте всі вони невдовзі «згоріли», – розводить руками Ю.Андреев.

Бог не забрав його до себе, як зробив це з багатьма його побратимами. Могутній організм витримав радіаційний удар і сяк-так продовжував функціонувати. Хоч постійно нудило, діставав кашель, тремтіли руки, гуділо у вухах, зашкалював кров'яний тиск. Про те, щоб продовжувати працю, не могло бути й мови. Розраховував на державу. Але вона спочатку у формі СРСР, а потім і незалежної України відвернулася від нього, як і від тисяч уцілілих, обпалених вогнем Чорнобиля ліквідаторів. Довелось боротися за свої права в межах організації «Союз Чорнобиль України». Мітингувати, пікетувати, апелювати до суду з прав людини в Страсбурзі. Але добитися повної справедливості так і не вдалося...

З тієї весняної ночі тепер вже далекого від нас 1986 року багато води сплило в річці Прип'ять. Обпалені полум'ям Чорнобиля мужні пожежники й працівники станції переважно давно спочивають з Богом. Людям властиво забувати швидко навіть найстрахотливіші події. Але серед обпалених Чорнобилем є ще багато живих. Вони страждають від страхотливих хвороб, спричинених аварією, ледь-ледь пересуваються, сподіваючись на допомогу держави. Але державі нині не до них. Вона давно вже ставиться до цих героїв як до козаків Богдана Хмельницького – мовляв, були колись такі герої, але нині це вже історія. І тільки біль, нестерпний біль нагадує й нагадує Юрію Андрееву, що він, попри все пережите, все ще живий. Як докір, як нагадування, як пересторога.

Леся Клокун
Спеціально
для «Нової газети»

Дзеркало

ЧОРНОБІЛЬСЬКА ВЕСНА

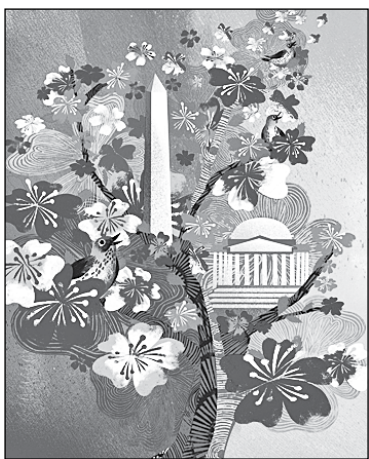
На Чорнобиль журавлі летіли,
З вирію вертались навесні.
Як сніжниця, попелище біле
Розвівалось в рідній стороні.
Там згоріли гнізда і гніздечка,
Поржавіла хвоя і трава,
Журавлина крихітна вервечка
Напиналась, наче тятива.
Не було ні стогону, ні крику,
Тільки пошум виморених крил.
Журавлі несли печаль велику,
Наче тінь невидимих могил.
Не спинились птиці на кордоні,
Де сягає атомна яса,
І дивився батько з-під долоні,
І ридала мати в небеса...

Дмитро Павличко

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Чи ви замислювалися коли-небудь, на кого найбільше подібна квітуча сакура? Побачивши її кілька днів тому в усій своїй красі на березі Потوماку у Вашингтоні, ми майже водночас вигукнули: «Та це ж наречена!».

До американської столиці нас привели приватні справи – їздили на оглядини університету (open house), до якого вступив наш син. І хоча офіційно цьогогорічний знаменитий фестиваль квітучання сакури завершився 12 квітня, японські вишні не переставали тішити око мешканців та гостей столиці й після того, як урочисто опустилася театралізована завіса цього всенационального свята, яке проводиться на берегах Потوماку вже десятиліття.

Своїм білосніжним і ніжно-ліловим весільним шумовинням японські вишні зустрічають подорожніх уже на під'їзді до Балтімору, додаючи настрою й оптимізму. Ідучи до Вашингтону в доленосній справі, ми сприйняли це як добрий знак. І сакура не злукавила. Не дивно ж, інтровертні японці наділили її такою утаємниченістю й містикою.

Минулої п'ятниці, прогулюючись Західним парком на березі Потوماку, ми час від часу зустрічали людей, які не просто насолоджувалися красою, а фотографували її на згадку, обнімаючи дерева. З'ясовується, це своєрідна розмова з тінями незабутніх предків. Японці переконані, що в квітах сакури живуть душі людей. Споглядати їх – означає дивитися у вічі своїх предків, згадувати їх, поминати. Саме ж милування квітучанням покликане умиротворити покійних, а вже їхні вдячні душі подбають про добробут живих.

У фестивальні дні влаштовують пікніки. Чим багатший стіл – тим рясніший буде майбутній урожай, тим повніше особисте щастя кожного, хто святкує цвітіння сакури, а, отже, й прихід весни.

Сакура – це квітка поетів. Раніше в Японії заведено було під квітучою вишнею писати вірші – ренга, «віршовані ланцюжки». Коли поетичні рядки складаються не однією особою, а цілим колом по-

Цвітіння сакури над Потомак

ЯПОНСЬКІ «НАРЕЧЕНІ» НА БЕРЕГАХ ПОТОМАКУ

Наша довідка: Японська вишня або сакура – загальна назва декоративних дерев підроду вишень, що не плодоносять. В японській мові словом «сакура» позначають будь-яку вишню взагалі. Відомо понад 150 сортів цього дерева.

В японській культурі – це традиційний символ жіночої молодості та краси. Зображення сакури широко використовується на гербах поліції та сил самооборони Японії, а також на головних уборах учнів і військовиків – як показник рангу. Весняне квітучання сакури за урочистістю прирівнюється до національного свята. Ритуал споглядання цвітіння цього дерева називається «ганамі».

Перші садженці японської вишні було висаджено на березі Потوماку в 1912 році. З 1935 року й до сьогодні в березні-квітні в столиці США відбувається Національний фестиваль квітучання сакури – National Cherry Blossom Festival, який щороку відвідують більше півтора мільйона мешканців США та світу.

Квітуча сакура навдивовижу схожа на наречену

етично налаштованих людей. Оскільки сакура – дерево божественне, то й частина цієї неземної енергетики повинна

перелитися поетичним натхненням. Прогулюючись берегами Потوماку, нам здавалося, що Вашингтонський фестиваль

саме в розпалі, хоча знали, що цьогогоріч він закінчився 12 квітня. Пояснили рейнджери. З'ясувалося, що ті вишні, які

в усій своїй красі й буянні постали перед нашими очима, називаються Кванзан і є другим найпопулярнішим сортом у Західнопотомаському парку. Він починає цвісти двома тижнями пізніше від Юсіно – сорту, яким зайнято до 70 відсотків вашингтонських «японських» садів, і саме за ним визначають у американській столиці пік квітучання, а отже, й період проведення національного фестивалю – National Cherry Blossom Festival. Серед перших 3 тисяч дерев було 12 сортів. Три з них – Широфуген, Окаме й Перша леді – представлено лише єдиним деревом кожен.

Щороку в Японії метеорологи випускають щорічні зведення про рух фронту цвітіння сакури з півдня на північ. Квітучання розпочинається в січні, з Окинави, до Кіото й Токіо приходить наприкінці березня – на початку квітня.

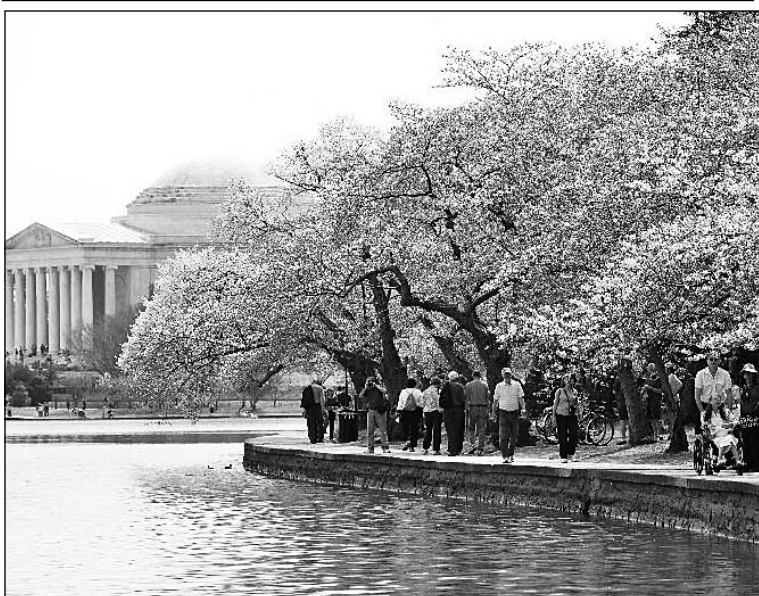
«Ганамі» влаштовують тоді, коли квітка вишні в їхньому регіоні розкривається в усій своїй красі. Тому не існує єдиного всенационального дня квітучання сакури. Однак дуже цінуються передостанні дні цвітіння, коли дерева ще рясно вкриті квітками, але пелюстки вже легко відділяються й утворюють справжню «хуртовину».

У США ж дату найбільшого буяння сакури визначає Національна паркова служба.

Церемонія засвічення стародавнього кам'яного ліхтаря, подарованого Америці Японією

National Cherry Blossom Festival у Вашингтоні щороку відвідують щонайменше півтора мільйона американців та гостей країни

Ганамі

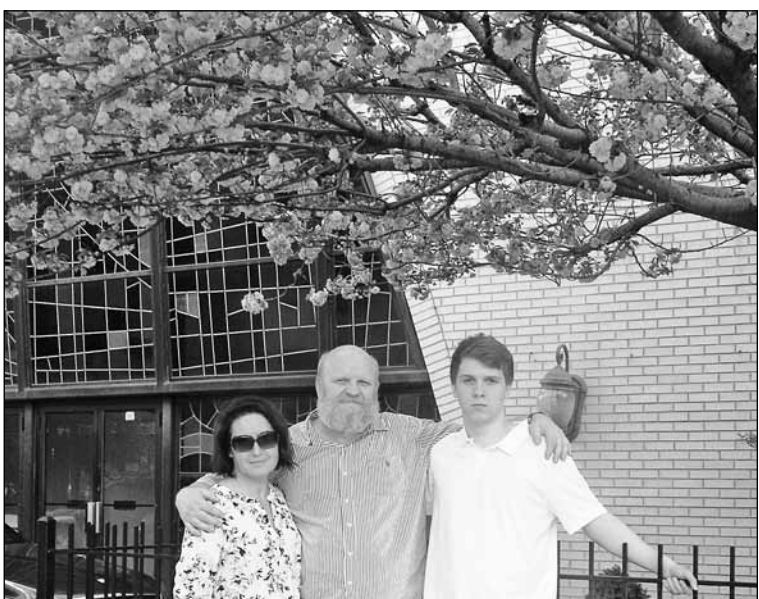

Фото на згадку на тлі квітучої сакури у Вашингтоні

З року в рік вона змінюється, тому що піком вважається момент, коли розкриваються 70 відсотків бутонів й саме тому фестиваль триває не менше двох тижнів. Під час National Cherry Blossom Festival відбувається ціла низка міні-фестивалів і змагань: чаювання, запуску повітряних зміїв, поезії, регбі і т. ін.

Квітучих фестивалів по всій країні є чимало, але Вашингтонський – особливий. Можливо тому, що в ньому «ганамі», тобто японська національна традиція милування квітами, розкривається найповніше. В Країні Вранішнього Сонця шану сакури віддають вже більше тисячі років. Хоча первісно японська аристократія милувалася квітучими сливами, перейнявши цей звичай у китайців у епоху Геян (794 - 1185 роки). «Може здійснитися шторм, може зірватися вітер, але немає на світі морозу, який би міг зупинити цвітіння сакури», – співається в популярній японській пісні. І в цьому тексті не лише сентиментальний підтекст. З'ясовується, чим холодніша весна, тим довше цвіте сакура, й японці лише тішаться такій немилості матінки-природи, бо це означає, що вони довше зможуть насолодитися цією неземною красою. Та й взагалі є сорти сакури, що квітнуть пізньої осені або взимку. Наприклад, Фую-дзакура розцвітає у листопаді.

З давніх часів зображення сакури прикрашає головні убори студентів і військовиків, як показник рангу, використовується на гербах поліції й збройних сил. Японська сакура плодів не дає, а вишня, яку вживають у деяких країнах в їжу, – це плід зовсім іншого дерева, західної плодової сакури. Однак листя й пелюстки сакури в Японії використовують як оболонку для традиційних рисових солодощів – «сакура-моти». Пелюстки також кладуть у гарячу воду або зелений чай на особливих торжествах, наприклад, під час весільної церемонії. Сакура живе довго, іноді до 2000 років...

Усе це ми довідалися у Вашингтоні. У південно-західній частині столиці на 17-й вулиці є два деревця, які привертають особливу увагу всіх, хто повз них проходить. Їхня історія розпочалася 27 березня 1912 року, коли мер Токіо Одзакі Юкіо подарував американцям понад три тисячі садженців сакури.

Хоча американська біографія сакури розпочалася не з цього дня. У 1905 році Еліза Скінмор, перша жінка – член Національного географічного товариства США, повернулася зі своєї першої подорожі до Японії з пропозицією висадити вздовж Потомаку вишнево-черешневу алею. Відтак, кілька садженців було доставлено до Америки різними приватними особами й представлено під час «чайної церемонії», спеціально влаштованої місис Скінмор. У 1906 році ботанік Дейвід Фейрчайлд замовив і доставив з Йокогами за

власний кошт ще 1000 садженців сакури й висадив їх на своїй приватній території у місті Шелві Чейс (штат Мериленд). У 1908 році цей ботанік подарував усім школам столичного Вашингтону по сакурі, щоб вони в Arbor Day (національний День дерев) висадили їх на своєму подвір'ї. Чужоземна гостя настільки захопила дітей, що вони висунули ідею обсадити цими дивовижними деревами всю швидкісну трасу Tidal Basin.

У 1909 році Еліза Скінмор вирішила розпочати добродійну кампанію збору коштів для закупівлі садженців і звернулася зі спеціальним листом до першої леді США Гелен Тафт, яка підтримала її. На щастя, в ту пору у Вашингтоні гостював Йокіші Такаміне, японський хімік, що винайшов адреналін. Начуваний про черешнево-вишневий бум у Вашингтоні, на одній з аудієнцій він запитав Гелен Тафт, чи вона прийняла б від Токіо як дарунок 2 тисячі садженців сакури.

У січні 1910 року 2000 японських черешень прибули кораблем до Сіетлу, а звідти вантажівками до американської столиці. Але сталося неймовірне: Департамент сільського господарства встановив, що дерева заражені небезпечними шкідниками, які стануть загрозою всій довколишій фауні та флорі. 28 січня Президент Тафт дав дозвіл на спалення всіх 2000 дерев. Японія засмутилася, але у відчай не впала і 26 березня з Токіо до Вашингтону прибув новий дарунок – 3020 садженців сакури.

Під час урочистої церемонії закладки сакурового диво-парку перша леді Америки Гелен Тафт і дружина японського посла Вісконтес Шінда посадили 27 березня 1912 року перші два деревця у Західному парку Потомаку. Ці дві сакури на 17-й вулиці, південно-західного району Вашингтону квітнуть до сьогодні. Америка не залишилася в боргу перед Японією і в 1915 році подарувала їй цілу колекцію квітучих дерев dogwood.

Вашингтонська сакура – це не лише естетика, а й політика. В цій світлій, здавалося б, історії є й доволі трагічні моменти. 11 грудня 1941 року в Національному парку над Потомаком було зрубано 4 сакури – так американці відповіли на жорстокий і віроломний напад Японської імперії на Перл-Гарбор. У цей період фестивалі, зрозуміло, припинилися. А, щоб уникнути неприємних асоціацій, японські вишні почали дипломатично називати «східними».

Однак вже в 1950-ті роки відносини між двома країнами почали налагоджуватися. Щоб прискорити цей процес, у 1954 році Японія подарувала Вашингтону кам'яний ліхтар, який мав символізувати 100-ліття підписання першої угоди про дружбу та співпрацю між Японією та США. Старезний майже триметровий ліхтар було виготовлено чотири століття тому

на честь одного з найстаріших японських родів – Токугава. Щороку церемонія відкриття фестивалю цвітіння сакури розпочинається засвіченням саме цього ліхтаря.

Після того, в 1965 році, японці подарували ще 3800 дерев вже іншій першій леді – Клодії Алті Джонсон (американці називали її «Леді Бьорд»). Правда, ці садженці виростили вже в самій Америці. Цікаво було довідатися, що більшість з них посадили довкола монументу Джорджа Вашингтона.

«Вишневе питання» супроводжувало й спорудження меморіалу Томаса Джеферсона. В 1938 році влада розпорядилася вирубити частину японських вишень, однак шанувальники сакури вибухнули спротивом. Протест набрав такого накалу, що захисники прикували себе до дерев, заявивши, що «ці вишні можна знищили лише разом з нами». Конфлікт зайшов у глухий кут, вихід з якого знайшли лише завдяки компромісу: влада пообіцяла замість вирубаних дерев відразу ж посадити молоді. І так і зробила.

У березні 2011 року в Національному парку на березі Потомаку знову зрізали кілька гілок квітучої черешні. Не від ненависті, а з любові. До багатостраждального японського народу, якого спіткала біда – смертоносне цунамі, яке залишило незагойну рану на тілі країни. Свято цвітіння сакури американці перетворили на акцію солідарності. Зрізали кілька гілок сакури й надіслали до Японії. Як знак підтримки, як побажання відродження, як символ віри й надії.

Сакура – це велика філософія. Філософія життя. У Країні Вранішнього Сонця з покоління в покоління переказують легенду про те, як боги Нінігі, який спустився з неба на Японські острови, було запропоновано дві доньки Бога гір. Й він вибрав молодшу на ім'я Квітуца, а старшою – Високою Склею – знехтував. Батько розгнівався, бо це означало велике нещастя для всього його народу: якби Нінігі вибрав собі в супутниці Склею, життя його нащадків було б могутнім і вічним, мов скеля, а так життя всіх японців, починаючи імператорами й закінчуючи простолюдинами, приречене бути бурхливо-прекрасним, але короткоплинним – немов весняне цвітіння сакури.

Чи не тому наприкінці березня-на початку квітня американці й неамериканці поспішають на береги Потомаку насолодитися квітуванням японської вишні. Бо, можливо, саме тут, споглядаючи, як опадає їхній цвіт, вдивляючись в очі своїх дітей й зазираючи у вічі предків, починаєш знову й знову розуміти, що людське життя – справді прекрасне, як сакура, але коротке – як її цвітіння...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Нью-Йорк –
Вашингтон – Нью-Йорк**

ХОЧЕТЕ МАТИ АВТОРСЬКИЙ, СУЧАСНИЙ, НАСИЧЕНИЙ ІНФОРМАЦІЄЮ ЧАСОПИС – ПЕРЕДПЛАТИТЬ "НОВУ ГАЗЕТУ"!

NOVA ГАЗЕТА

продовжує передплату

Передплатна ціна:

На рік	-	80 доларів
На півроку	-	40 доларів
На три місяці	-	25 доларів

Виріжте цей купон і разом з чеком або
"мані-ордером" надішліть до редакції за адресою:
64-15 DIETERLE CRES., REGO PARK, NY 11374

КУПОН ПЕРЕДПЛАТИ

Прошу передплатити для мене _____
(вказати прізвище та ім'я)

"Нову газету" на _____
(вказати термін)

І надсилати за адресою _____
(вказати точну поштову адресу)

Чек ("мані-ордер") на суму _____ додається
(вказати точну суму)

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

Hoshovsky Law Firm, 347 Fifth Avenue, Suite 1009, New York, NY 10016
(212) 532-8600 (212) 532-8601 Fax: (212) 208-4509

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дублікату вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шости років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз
- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ПРОПОЗИЦІЯ ПРАЦІ

Будинок відпочинку «Ксеня»
в Кетскільських горах,
який активно діє цілий рік, шукає подружню
пару середнього віку з легальним статусом
в Америці – для господарської роботи
та обслуговування в ресторані. Забезпечуємо
платнею, проживанням та харчуванням.

Додаткова інформація за телефоном:
(518) 263-4391

ДИЗАЙН: ВЕРСТКА

МАКЕТУВАННЯ

Професійний дизайнер з великим досвідом роботи пропонує свої послуги
в оформленні рекламних буклетів, брошур, книг, постерів та ін.

Детальна інформація в редакції газети.

"Нова газета" -
український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабунський
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрась
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:
718-275-2503, 917-324-0359
Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.
Адреса редакції:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com
Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірної

ПЛАНЕТА ЗЕМЛЯ

22 квітня людство відзначило День Землі – свято чистої води, ґрунтів і повітря. День-нагадування про страшні екологічні катастрофи, день, коли кожна людина може замислитися над тим, що вона може зробити у розв'язанні екологічних проблем, поборовши в собі байдужість.

Більшість людей на Землі вважають, що екологічні проблеми – це парафія вчених-екологів, звичайним людям це не потрібно. Якби вони знали, що собою являє сьогодні наша спільна домівка – Земля, вони так не вважали б, вони кинули б усі свої справи і денно й нічно боролися б за чисту воду, ґрунти й повітря. Бо без всього цього ми просто загинемо.

Історія Дня Землі пов'язана з іменем американця Джона Мортон. В кінці XIX сторіччя він переїхав на територію напівпустельної прерії штату Небраска, малочисельні дерева якої нещадно вирубувалися на будівництво будинків та дрова. Мортон запропонував влаштувати день, присвячений озелененню, й зафондувати призи для тих, хто посадить найбільше дерев. Цей день назвали Днем дерева.

Протягом першого Дня дерева мешканці штату посадили майже 1 мільйон дерев. У 1982 році Небраска оголосила День дерева офіційним святом. Його відзначали на день народження Джона Мортон – 22 квітня.

В 1970 році більш як 20 мільйонів землян взяли участь в природоохоронній акції, яка дістала назву День Землі. В 1990 році свято стало міжнародним, а в акції вже брали участь 200 мільйонів землян зі 141 країни світу. З початку 90-х років основну увагу під час святкування Дня Землі почали зосереджувати на національних парках, проводячи, окрім природоохоронних акцій, збирання коштів на підтримку природних територій, що потребують особливої підтримки, позаяк над ними нависнув страхітливий дамоклів меч екологічного лиха. Якщо цього меча довго не помічати, то з прекрасними місцями нашої планети станеться те, що сталося з колись неповторною природною перлиною Азії – Аральським морем, яке сьогодні своїм потрісканим дном, запахом гниття й апокаліптичним краєвидом докоча

знову й знову нагадує людству: «Люди! Будьте пильні!».

22 квітня всі, кому не байдуже майбутнє нашої планети, а значить і майбутнє кожного з нас, могли взяти участь у міжнародному Дні Землі, метою якого є перетворення екологічної проблематики на невід'ємний елемент загальної освіти та культури, спрямований на формування в молоді співпричетності до всього, що відбувається довкола. Формування поглядів та переконань, які забезпечать становлення відповідального й дієвого ставлення людей до довкілля. А про те, що таке ставлення – це питання життя й смерті, нагадують людству звіти ООН.

страждають від нестачі питної води, значно розшириться.

Ризики для морського біорозмаїття залишаються високими навіть при потеплінні в межах 2°C. Зміна клімату призведе до того, що зникнуть коралові рифи й деякі види риб. «Чорним» роком, коли перші жакливі наслідки почнуть проявлятися, вчені вважають 2020-й. Однак, на думку експертів ООН, готуватися до екологічної катастрофи треба вже сьогодні.

Ще одна глобальна екологічна проблема, внаслідок якої людство може зіткнутися з усепланетарним Голодомором, – це деградація ґрунтових ресурсів планети. Земля-году-

включаючи ерозії, ущільнення, герметизацію і засолення, вимивання органічних і поживних речовин, підкислення, забруднення та інших процесів, пов'язаних з нестабільною практикою управління земельними ресурсами. Якщо вже сьогодні не запроваджува-тимуться нові підходи, то загальна площа орних і родючих земель на душу населення на нашій планеті в 2050 році становитиме лише чверть від рівня 1960 року. У ФАО закликають усі держави світу зайнятися зміцненням сталого управління земельними ресурсами та спільно працювати над зниженням темпів деградації ґрунтів.

виявили, що перетворення різноманітних лісів на монокультурні значно (приблизно на 75%) зменшує популяції птахів, кажанів та комах. Особливо важко переносять зміни ландшафту пернаті, багато з яких є зникаючими видами – вони харчуються фруктами та комахами.

Шкідливі наслідки не обмежуються межами плантацій. Пестициди та гербіциди потрапляють у стічні води і впливають на флору і фауну водоймищ. Втрата дрібних дерев і чагарників призводить до ерозії ґрунту та підвищенню ризику зсувів. Також самі по собі каучукові дерева вбирають во-логу глибоко з ґрунту, роблячи

ВІДВЕРНУТИ КАТАСТРОФУ

Чи знайде в собі людство сили зупинитися біля небезпечної межі?

Майже мільярд людей до 2050 року можуть стати вимушеними переселенцями через кліматичні виклики. Про це напередодні Дня Землі заявив генеральний секретар ООН Пан Гі Мун. В цілому, кількість біженців і переселенців сьогодні вища, ніж після закінчення Другої світової війни.

За словами генерального секретаря ООН, на рівень життя безпосередньо впливають не лише конфлікти, але й урбанізація, зростання населення, погіршення навколишнього середовища, кліматичні зміни. Усе це позначається на розвитку бідності та нерівності. Також він зазначив, що дедалі частіше відбуваються природні лиха, які завдають дедалі більше руйнувань. Це також наслідок зміни клімату, головною причиною чого стала діяльність людини.

«Кількість людей, що потребують гуманітарної підтримки, зросла вдвічі за останні десятиріччя. Кількість переселених осіб більше, ніж будь-коли після 1945 року. Це майже 51 мільйон біженців», – зазначив генсек. Причому, за його словами, ситуація продовжує погіршуватися. «До 2050 року, за нашими оцінками, майже мільярд людей будуть змушені переселитися через катастрофічні кліматичні зміни», – заявив він. Також до 2050 року, за прогнозами експертів ООН, майже 40 відсотків усього населення земної кулі житимуть в умовах різкої нестачі питної води.

Раніше міжурядова група вчених зі зміни клімату при ООН (МГЕЗК) опублікувала доповідь про наслідки глобальної зміни клімату. Якщо вірити цьому дослідженню, дуже скоро нашу планету чекають серйозні, повсюдні й незворотні наслідки. Зокрема, крижані шапки гір продовжать танення, а сезонна спека й зливи в цілій низці регіонів посилюватимуться. Список регіонів, які по-

Творець задумував Землю як рай для людей, а люди поступово перетворювали її на пекло

вальниця не витримує наруги над собою й стрімко деградує. На сьогоднішній день 33% глобальних ґрунтових ресурсів планети деградовані.

Здорові орні та родючі землі відіграють найважливішу роль у забезпеченні продовольчої безпеки в світі. Про це заявив представник Продовольчої та сільськогосподарської організації ООН (ФАО) Моджахед Ачурі, виступаючи 20 квітня в Берліні на відкритті III глобального тижня ґрунтів, для участі в якому прибуло 550 делегатів із 78 країн світу.

«Ґрунти відіграють важливу роль у забезпеченні продовольчої безпеки та повноцінного харчування і володіють потенціалом для пом'якшення негативних наслідків зміни клімату», – сказав Ачурі. Він підкреслив, що сьогодні спостерігається величезний тиск на ґрунтові ресурси. Здорові ґрунти є основою для виробництва продовольства, палива, волокон та продукції медичного призначення. Вони також відіграють ключову роль у вуглецевому циклі, зберіганні та фільтрації вод і підвищенні стійкості до пожег і засух.

Деградація ґрунтів відбувається в різних формах,

Екологічних проблем, які загрожують людству вимиванням, безліч. Однією з найпекучіших є вирубування лісів, яке попри тривожний подзвін по всій планеті, триває. Люди в буквальному сенсі рубають сучок, на якому сидять.

За підрахунками експертів, за останнє десятиліття більше 2 мільйонів гектарів лісу і фермерських угідь по всьому світу було перетворено на каучукові плантації. Найсильніше ці трансформації вплинули на Південно-Східну Азію, в тому числі на провінцію Сішуанбаньна на південному заході Китаю, де росте 84% від світових 9,9 мільйона гектарів каучукового дерева.

Такі величезні території засаджуються цією рослиною, оскільки попит на гумові вироби, зокрема на автомобільні шини, на які припадає близько 70% річного виробництва гуми, зростає з кожним роком. Екологи побоюються, що дана тенденція негативно вплине на біорозмаїття регіону (адже в підсумку з цих територій витісняються всі інші рослини).

Розширення каучукових плантацій дедалі більше позначається на флорі та фауні. Дослідники вивчили дані попередніх наукових робіт та

її непридатною для життя місцевою рослинністю на багато кілометрів навколо.

Ситуація може ще більше погіршитися. Дослідники вважають, що світове споживання гуми найближчим часом збільшуватиметься на 3,5% щорічно. Це означає, що каучукові плантації можуть розширитися, погрожуючи значній площі азійських лісів. Прогнозується, що до 2024 року площа каучукових плантацій сягне 4,3-8,5 мільйонів гектарів.

Це тільки деякі з екологічних проблем, які людству належить розв'язувати негайно. Вчені-екологи побоюються, що навіть сьогодні – це вже занадто пізно, бо механізм зміни клімату вже запущено й зупинити його неможливо. На додачу до екологічних проблем додається проблема перенаселення нашої планети. Ще донедавна тих, хто закликав розробити глобальну проблему контролю над народжуваністю, оголошували мракобісом і антигуманістом. Сьогодні всі відчули, що планета не гумова, вона вже сьогодні не здатна прогодувати, напоїти й дати прихисток такій кількості людей. В найближчі роки Європа та Північна Америка відчують на собі страхітливий натиск мільйонів голодних і знедолених з країн Африки, Азії та Південної Америки. Чи витримають вони цей натиск – невідомо.

Одне слово, майбутнє людства вимальовується чорними фарбами. Якщо й далі вважати, що екологічні й демографічні проблеми – це парафія вчених, то дуже скоро земляни побачать отой дамоклів меч тотальної катастрофи. Аби її уникнути, кожен з нас повинен робити бодай щось, щоб Земля залишалася затишною й комфортною домівкою людей. Такою, якою її задумав для нас Творець.

Андрій Гурин
Спеціально
для «Нової газети»

***With a SRNYFCU checking account and
online banking paying bills is as
easy as 1, 2, 3!***

- 1. No checks to write***
- 2. No envelopes to lick***
- 3. No stamps to stick***

Just a click!

E-statements too!

www.selfreliancenyny.org

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

A full service financial institution serving the Ukrainian American community since 1951.

MAIN OFFICE: 108 Second Avenue New York, NY 10003 Phone: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

KERHONKSON :

**6329 Route 209
Kerhonkson, NY 12446
Tel: 845-626-2938
Fax: 845 626-8636**

UNIONDALE :

**226 Uniondale Ave
Uniondale, NY 11553
Tel: 516-565-2393
Fax: 516-565-2097**

ASTORIA:

**32-01 31st Ave
Astoria, NY 11106
Tel: 718-626-0506
Fax: 718-626-0458**

LINDENHURST:

**225 N. 4th Street
Lindenhurst, NY 11757
Tel: 631 867-5990
Fax: 631 867-5989**

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed
by the full faith and credit of the United States government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

